

Actualis

Revista Liceului Teoretic "Ioan Slavici" – Panciu

Ioan Slavici

cuprins

PROFIL LICEAL

- 1 Editorial
- 2 Diferența dintre cunoaștere și necunoaștere
- 3 Generația EMO
- 4 Culiile Pandorei
- 6 Home alone...de România
- 8 Interviu
- 11 Ore de vis la S'iven

IN EXTENSO

- 20 Interviu prof. Culiță Ioan Ușurelu
- 23 Tineret în acțiune

EU-RO

- 12 LIS – eni la Strasbourg
- 14 EcoLis
- 16 Patrimoniul Vrancei
- 18 San Pietro in Vatican

PROCOMUNITATE

- 24 Interviu cu primarul orașului Panciu, domnul Ion Petre

CÂNTECUL MUZEI

- 26 Eseu - *Culoare, toamnă și iubire*
- 27 Poezii - Mihaela-Loredana Stoica
- 38 Teatru - *Profesor Miller*, David Cantemir Arcan
- 30 Arte vizuale - Pictură

EX CATHEDRA

- 34 Performanțe LIS
- 37 Coșmarul - Scrisoare din lagăr
- 38 Concurs de traducere poetică
- 40 Rezistența corpului uman
- 40 Protecția mediului înconjurător
- 41 Rolul vital al apei

ZOOM CULTURAL

- 42 Tinerii intelectuali: Încotro?
- 43 Sugestii de lectură: *Tom Hodgkinson – Ghidul leneșului*
- 44 Sugestii de lectură: *András Visky: Al cui e Ardealul?*
- 45 Recomandare de film: *Restul e tăcere*

ZODIA ELEVULUI

- 46 Consumatorii de concerte: Def Leppard&Whitesnake
- 47 Interviu cu Berti Barbera
- 49 Liceenii Rock'n Roll - Judas Priest
- 50 Ce muzică ascultăm?
- 51 Profu' si viitoru'
- 52 Conversație pe chat
- 55 Chic & shopping
- 57 Colectivul de redacție

ȘCOALA ÎN ACTUALITATEA ROMÂNEASCĂ

„Școala este pârghia cea mai puternică, pe care se reazimă existența și înălțarea neamurilor”. Această frază evidențiază cu fidelitate rolul pe care îl are școala în societate.

Trăim într-o lume a informației și a vitezei, o lume în care nu rezisti decât dacă ești foarte bine pregătit. Pentru a „exista” și pentru a te „înălța” pe plan profesional trebuie să știi cât mai mult, să ai cunoștințe multiple, să fii pregătit pentru orice domeniu de activitate.

Aici poate fi identificată misiunea școlii, aceea de a pregăti elevii în a face față încercărilor de pe plan profesional și în același timp, încercărilor vieții.

Școala trebuie să fie în permanentă legătură cu toate schimbările care intervin pe plan pedagogic, social, politic, economic etc., pentru a transmite și elevilor aceste schimbări și de a-i face să interacționeze cu mediul politic, economic, social etc. În același timp trebuie să adapteze conținutul, structura și funcțiile sale, să fie flexibilă și să permită integrarea socială rapidă a elevilor.

Pe parcursul întregii noastre existențe suntem elevi, școlari ai vieții, pentru că ne este oferită în fiecare zi o lecție nouă, o lecție de viață. Putem spune deci, că învățăm toată viața, dar cunoștințele de bază sunt dobândite în timpul școlii.

Astfel ne dăm seama de faptul că școala nu ne formează doar din punct de vedere profesional, ci și pe plan personal. De ce zic pe plan personal? Pentru că școala, o dată cu acel nivel de cunoștințe modelează și caracterul elevilor. Anumite trăsături cum ar fi perseverența, rezistența fizică și psihică, puterea de muncă, competitivitatea și cea mai importantă – dorința de a reuși în viață de unul singur, sunt imprimate treptat în mentalitatea elevilor.

Prin activitatea desfășurată, școala identifică toate calitățile și defectele fiecărui elev în parte și trebuie să facă totul pentru valorizarea maximă a calităților, stimularea aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor de personalitate și îndreptarea defectelor. Ceea ce trebuie subliniat este că toate acestea nu pot fi realizate decât cu ajutorul domnilor profesori.

Misiunea lor este complet îndeplinită atunci când elevul ajunge să-și depășească maestrul.

Prin educarea și formarea caracterului elevilor, școala oferă societății persoane capabile, bine pregătite ce pot continua activitatea cu succes, atât pe plan economic, cât și pe plan social, politic, educațional.

Diana Sandu, cls. a XII – a E

Foto: Gabriel Lupu, cls. a XI-a A

DIFERENȚA DINTRE CUNOAȘTERE ȘI NECUNOAȘTERE

„Educația nu reprezintă ce ai putut să memorezi, și nici cât de multe știi. Educația îți permite să diferențiezi cunoașterea de necunoaștere.” Anatole France.

Care sunt primele aspecte pe care le observăm la o persoană? Dacă trecem de superficialitate, nu vom vedea doar ochii verzi, părul lung sau oricare alt detaliu fizic, ci vom observa comportamentul persoanei respective. Întotdeauna vom fi impresionați de cineva care știe să poarte o conversație plăcută, însoțită de o gestică și mimică pe măsură, de cineva ce dispune de un calm, un șarm și o sobrietate impresionantă. Și bineînțeles, vom fi oripilați de contrariul unei astfel de persoane sau de copilul vecinului care rupe, strică, sparge și tipă toată ziua. Toate aceste aspecte menționate mai sus nu sunt decât rezultate ale educației.

Fundamentul educației îl constituie „cei 7 ani de acasă”. Bazele educației sunt formate în decursul fragedei copilării de către părinți. Astfel, micul învățacel stabilește primul contact cu societatea în momentul în care îi sunt insufflate valorile familiei. Armand Carrel spunea că „educația este mijlocul prin care părinții își transmit defectele proprii, copiilor lor”. Acest lucru este inevitabil, este imposibil ca părinții să nu transmită și defecte, dar pe lângă aceste defecte, se transmit cunoștințele de bază necesare în viață.

Cea mai minunată parte a unui individ este personalitatea, iar la baza ei se află educația. Caracterul unei persoane poate fi modificat prin educație. Până și viziunea asupra vieții și dorința cuiva de a reuși în viață sunt cultivate tot prin educație. B. Young afirmă că „educația este puterea de a gândi limpede, puterea de a acționa bine în lucrarea lumii, puterea de a aprecia viața.”, fiind totodată „un vaccin contra violenței.”.

Nu poți spune niciodată că ai terminat de învățat, că știi tot ceea ce îți este necesar în viață. Educația începe odată cu primii pași și continuă, continuă toată viața, chiar dacă nu ne dăm seama. Așadar, educația este descoperirea treptată a ignoranței noastre. Unii spun că educația este pregătirea pentru viață, alții spun că educația este viața însăși. După opinia mea, ambele afirmații sunt corecte, deoarece cât timp ești pe băncile școlii ești educat pentru viață, te pregătești pentru viață, dar când ieși contact cu lumea reală, viața te educă prin marile ei lecții oferite zi de zi.

Să revenim totuși la perspectiva unui licean, care nu urmărește decât să acumuleze cât mai multe cunoștințe, să învețe să se poarte în societate, să fie caracterizat de diplomatie și maniere astfel încât să corespundă cerințelor societății. Prin educarea continuă, se ajunge la un moment dat la autoeducare, moment în care scala de valori crește, nevoile de autodepășire și autostimulare crescând concomitent. Iar evoluția individului are ca efect evoluția societății, și aceasta din urmă duce la o altă evoluție a personalității umane.

Pe lângă ansamblul de valori sociale, politice, economice, unei persoane îi este oferit prin educare ceva și mai important. Acel ceva se numește încredere, încredere în propria persoană, în cunoștințele sale, în credința de reușită. „Educația este mișcarea din întuneric spre lumină” (Alan Bloom), este dobândirea artei de a utiliza cunoștințele” (A.N. Whitehead)

Însă ceea ce contează cel mai mult la cineva și ceea ce face diferența se deduce din următorul citat. Vă las pe voi să-mi spuneți dacă am dreptate:

„Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.” B.F. Skinner.

Ziua Mondială a Educației

În fiecare an, la data de 5 octombrie se sărbătorește în instituțiile de învățământ Ziua Mondială a Educației, cunoscută și sub numele de Ziua Profesorilor.

Ziua de 5 octombrie a intrat în calendarul mondial în urma unei Conferințe speciale din anul 1966, în care s-a adoptat o recomandare UNESCO privind statutul profesorilor, document ce evidențiază drepturile și responsabilitățile profesorilor, motivându-i totodată prin recunoașterea acordată. Potrivit Monitorului Oficial, acest document a fost adoptat de către guvernul României la data de 30 septembrie 1994 și a fost inaugurată de directorul general al UNESCO, Federico Mayor, la Conferința internațională asupra educației de la Geneva din 1994.

Deși nu o arătăm întotdeauna, domnilor și doamnelor profesoare din lumea întreagă, vă apreciem și vă mulțumim pentru toate eforturile pe care le depuneți pentru noi.

La mulți ani!

GENERAȚIA EMO

Este EMO doar un trend vestimentar sau un stil de viață?

Mulți adolescenți încearcă să găsească în jurul lor modele pe care le folosesc drept bază în formarea propriului lor caracter. Această perioadă, a adolescenței, este una fragilă în care individul forează în propriul "eu"

Sunt adolescenții din ziua de astăzi mai predispuși la astfel de manifestări interioare decât erau cei din trecut?

Mijloacele de informare moderne te ajută să afli mai multe despre "bucuriile și suferințele" planetei, dar te și ispitesc la tot pasul. Putem afla cum se realizează o bombă artizanală doar accesând un site ...ce alt exemplu mai elocvent putem găsi?!

Lumea EMO e lipsită de speranță, plină de suferință. Se citește pe chipul lor, chiar și în spatele unui zâmbet se ascunde tristețea. De cele mai multe ori EMO sunt persoane cu o sensibilitate deosebită, cu un temperament slab, introvertiți care au trecut printr-un moment dificil în viața lor sau care nu sunt mulțumiți de sine.

În stilul lor de viață un rol foarte important îl are muzica pe care o ascultă. Muzica EMO își are începuturile în jurul anilor '90 debutând ca un subgen al muzicii rock. În prezent acest gen poartă denumirea de "emocore" fiind o combinație între versurile mai romantice și muzica "hardcore". Numeroase formații sunt considerate ca aparținând acestui "curent": "Funeral For A Friend",

"Panic! At The Disco", "Dead Poetic", "Lost Prophets", "Jimmy Eat World",

"Silverstein".

Temele acestor cântece sunt tristețea, disperarea, iubirea trădată, furia, sentimente negative ale unor persoane incapabile să fie puternice

și echilibrate. Ca un element de recurență apare moartea văzută ca una din posibilitățile de a scăpa de suferință, de a evada dintr-o existență care aduce numai durere:" I don't need to be saved/Five steps away from the cliff top" Funeral For A Friend - Monsters.

Prin acustică și versuri, acest gen de muzică declanșează ea însăși o stare de angoasă, îi ajută să se adâncească în tristețe și durere.

Trend-ul vestimentar EMO, dominat de culori întunecate sau foarte țiptoare, machiaj strident, coafuri asimetrice, cu un breton ce ascunde ochii, unghii de culoare neagră, piercing-uri, e doar un mijloc de a atrage atenția celor din jur, de a ieși în evidență.

E chiar un mod de a-și arăta suferința, e un doliu al vieții netrăite din plin.

Oana Macovei, cls. a XII - a E

**Foto: Ioana Munteanu, cls. a XI-a D
Gabriel Lupu, cls. a XI-a A**

în scopul găsirii punctelor sale forte.

Nu suntem totdeauna capabili să judecăm după principii clare și să realizăm că în noi "zace" puterea de a schimba lumea. Devenim EMOTivi și sensibili, sau chiar foarte duri în exterior, dacă simțim că nu suntem la fel de buni ca ceilalți. Aceste EMOții tumultuoase și negative, care duc la pierderea încrederii în sine și depresie, par a fi dat și denumirea manifestării "EMO".

CUTIILE PANDOREI SAU

AI GRIJĂ CE CUTIE DESCHIZI...

Atunci când ne naștem, Dumnezeu ne arată cât de mult ne iubește. Și ne oferă fiecăruia dintre noi „dăruri”, pe care ajungem să le deschidem pe tot parcursul vieții.

Primul „dar” pe care îl deschidem este cel mai important și mai valoros decât toate: el este viața. Pe locurile următoare sunt fel și fel de cutii, mai mari sau mai mici, mai grele sau mai ușoare, pe care El le-a împachetat frumos în hârtie colorată.

Toate sunt etichetate. Pe cea roșie cu inimioare scrie „iubire”, pe cea albă, cu îngerași „puritate”, pe cea multicoloră, înflorată „bunătate”. Toate sunt ale noastre. Le luăm în brațe, le strângem cu putere, ne jucăm cu ele, sub privirea blândă a Lui.

Dar fericirea nu este niciodată veșnică. Pe fața Lui apare o urmă de tristețe, de neliniște, de neputință. Ne întinde mâna în timp ce ochii îi sunt ațintiți undeva în depărtare. Din curiozitate ne întoarcem și vedem... alte cutii. Acum sunt mai multe!

Tot din curiozitate ajungem la ele. Nu sunt atât de vesele din cauza gamei reci de culori și stângăciei cu care au fost împachetate. Dar copii fiind, nu știm să distingem binele de rău. Căutăm totuși o părere, un sfat. Întoarcem privirea... Au rămas doar cutiile, dar El unde e? S-a supărat? Nu. Atunci de ce ne-a părăsit? Dar nu ne-a părăsit, ci pur și simplu s-a întors în cer, pentru că răspunsul nu trebuie să vină de la el.

Și uite așa, rămânem singuri, cu propria viață în mâini și cu o mulțime de cutii în jurul nostru.

Ne aflăm în partea cutiilor negre. Fără să ne gândim prea mult, apare întrebarea: „ce poate fi așa de rău?”. Și, fără nici un motiv, poate doar datorită faptului că ambalajul aproape rupt ne este mai accesibil, le deschidem. Așa intrăm

în contact cu ura, care e atât de puternică încât ne orbește, ne acoperă mintea și sufletul, cu răutatea, care ne face mai „duri”, și cu violența care ne ia mințile, ne dezumanizează.

Aceasta din urmă, ne fură deci din viață. De aceea ea, violența, poate fi considerată una dintre cele mai de temut rele.

A fi violent înseamnă a te îndepărta de condiția de om. Oamenii violenți nu au inimă, au o piatră, care oricât de mult ar fi atinsă, nu poate fi frântă. Oamenii violenți nu au sentimente, au ochii mereu uscați, au ființa veșnic însetată de ură, lăcomie, dorința de a distruge. Când lovesc, sunt satisfăcuți pentru că își pun în aplicare toate gândurile și ideile diabolice care le macină mintea.

Dar acesta este portretul pe care îl poate contura o privire din exterior. Așadar sunt doar aparențele, este ceea ce se vede, este masca. Ce se află cu adevărat în interiorul acestor oameni este un mister, o enigmă. Oare chiar le curge răutate prin vene?

Faptul că sunt ciudați nu poate fi contestat. Dar oare cine sau ce i-a făcut așa? Ei înșiși? E greu de crezut. Nu există oameni normali care să-și propună: „vreau să fiu violent, să aud oameni plângând, să-i

văd cum se chinuie în fața mea”. Deci, nu e vorba de mentalitatea lor.

Poate că viața i-a încercat mai mult decât pe noi, ceilalți. Poate că i-a crescut violența, și nu o privire și o mână blândă. Poate părinții lor, când erau mici, au deschis numai cutii negre, iar ei au fost obligați să facă același lucru. La fel cum se întâmplă și cu animalele din pădure, care sunt sălbatice tocmai datorită faptului că se nasc și se dezvoltă în sălbăcie.

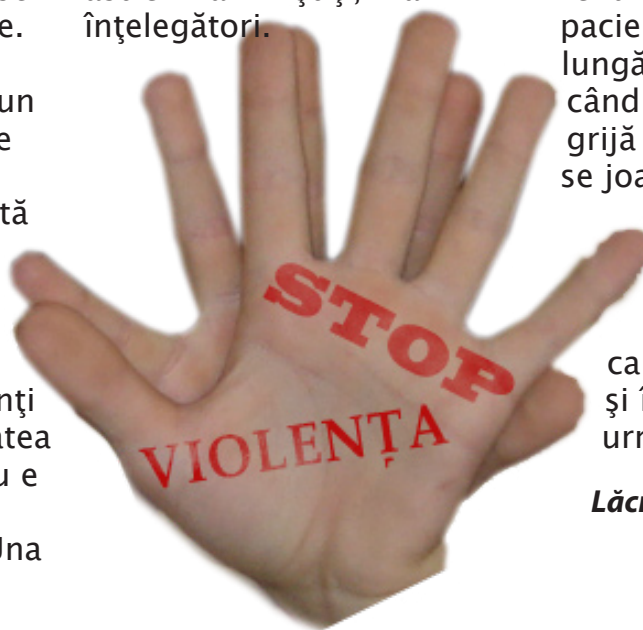
Așa și ei. Vrând, nevrând, au crescut într-un mediu nefavorabil, în care copilăria le-a fost furată, iar sămânța de furie înfiptă în ei a încolțit rapid și a fost împrăștiată în întreaga lor ființă.

Și acum ce-i de făcut? Sunt oamenii violenți oameni pierduți? Majoritatea ar răspunde că da. Dar nu e așa.

Violența e o boală. Una gravă, cu efecte multiple. Dar asta nu înseamnă că

ea nu poate fi tratată. De către cine? De către noi, cei sănătoși. Noi suntem doctorii. Numai noi putem să le scoatem piatra care apasă în interiorul lor și să le facem un transplant de inimă. Să înceapă operația!

Anestezia este partea cea mai grea, este refuzul lor de a primi ajutor. Dar atâta timp cât doctorul nu abandonează, tot serul din seringă va pătrunde în pacienți, invadându-le întreaga ființă. Vor deveni astfel mai liniștiți, mai înțelecători.

Operația constă doar într-o vorbă bună, un gest prietenesc, o strângere de mână. Atât... După care urmează perioada de recuperare, în care trebuie să ne vizităm zilnic pacienții, să le arătăm că le suntem alături.

Așa se vindecă violența. Și numai tu, cel sănătos, o poți face! Tu ești doctor, ei îți sunt pacienți. Dovedește că poți fi doctor bun, fără eșecuri în carieră.

Îți doresc să ajungi renumit, iar lista de pacienți vindecați să fie lungă. Și nu uita atunci când vei fi părinte, să ai grijă de copilul tău, să nu se joace pe lângă cutiile negre. Copilul tău nu trebuie să trăiască cu violență în familie, nu trebuie să fie acela care îți oprește mâna și îți simte furia cu care urmează să lovești.

Lăcrămioara Bîndar, cls. a XII-a D

Violența este determinată, în cele mai multe cazuri, de un instinct. Este o reacție a faptului că te simți amenințat, simți că ceva e în pericol, fie viața ta sau poate chiar orgoliul. Adrenalina pare a fi cel mai puternic drog, sub influența ei “uiți” să mai gândești, doar acționezi. Se spune că diferența dintre om și animal o face în principal rațiunea, capacitatea de a ne înfrânge instinctele primare. Prin

educație omul își însușește valorile umane reușind astfel să nu cedeze instinctului, lipsa de educație are ca efect un comportament brutal, lipsit de respect, conducând astfel la violență. Violența ne face să coborâm ca ființe, determină o involuție. Coboară nu doar “atacatorul” sau “victima” ci și martorii. Copiii care asistă la scene de violență în familie ajung de cele mai multe ori să aibă probleme de integrare

socială, probleme psihologice cum ar fi neîncrederea în sine și în cei din jur, chiar și o dezvoltare fizică mai lentă. Persoanele care provin din asemenea familii, în care violența este o manifestare aproape zilnică, devin la rândul lor violenți, ajungând la maturitate să fie și ei factori determinanți ai unui mediu violent. Educația este vaccinul antiviolență!

Oana Macovei, cls. a XII – a E

HOME ALONE...DE ROMÂNIA

Subiectul articolului este de actualitate și a fost dezbătut de nenumărate ori în tabloide sau talk-show-uri, în România zilelor noastre – migrația forței de muncă, ce are drept rezultat copiii lăsați în voia unor părinți wannabe (înlocuitori, care se vor a fi părinți de urgență) care nu sunt nici pe departe în măsură să le ofere ce au nevoie, pentru a înfrunta vâltoarele vieții. Și sperăm ca titlul să fie reprezentativ pentru ceea ce abordăm noi în acest articol.

Poate că unora dintre voi li se va părea puțin cam deplasat și deloc potrivit că abordăm situația cu umor, când de fapt nu este cazul. Ei bine nu este așa. Haideți să ne amintim totuși: câți dintre noi nu am vazut «*Singur acasă*», măcar una dintre cele patru faimoase serii ale filmului. Și poate că vă amintiți că în una dintre ele copilul din rolul principal este pur și simplu uitat acasă de familia care pleacă în vacanță.

Situația din țara noastră este oarecum asemănătoare, numai că aici copilul nu este uitat, ci lăsat în urmă de un părinte care, într-adevar, părăsește țara în speranța unei vieți mai bune; însă rezultatul este același: un copil care va trece prin transformări nu tocmai ușor de suportat și cu rezultate nu neapărat

pozitive în urma acestei decizii.

România este o țară în care această situație este deja o problemă majoră, oamenii se confruntă cu sărăcia mai mult decât în alte țări europene, de aceea și deciziile de a părăsi țara în speranța unei vieti mai bune sunt numeroase și luate în momente de disperare, fără a gândi la rece problema. Și faptul că părinții nu se gândesc foarte bine la o astfel de decizie nu este nici pe departe la fel de grav ca faptul că nu se consultă absolut deloc cu odraslele lor, în majoritatea cazurilor, ci îi pun în fața faptului împlinit, spunând simplu... «*Mami pleacă să facă bani ca să-ți fieție bine. Tu o să stai cu bunica*». De cele mai multe ori părinții sunt plecați ani întregi fără a se mai întoarce măcar pentru o scurtă perioadă în țară, astfel, copiii devin adolescenți, sematurizează și se formează în lipsa unei voci care să-i îndrume.

Statul a încercat să prevină tendința părinților de a pleca fără să informeze autoritățile despre intențiile lor și despre persoana care se va ocupa de copil, prin amendarea cu 1000 de lei, însă știm cu toții că nu asta e soluția. Poate că nu ar trebui să spun asta, dar este evident că această

decizie nu are niciun efect, din moment ce numai 7% din cei care pleacă informează școala sau organizațiile de protecție a copilului despre acest lucru.

Problemele cu care se confruntă zi de zi acești copii sunt rezultatele proaste la învățătură și chiar abandonul școlar, situații pe care mulți dintre noi le-am întâlnit în școlile sau liceele noastre. În plus, problemele legate de alcool (sau droguri în general), și uneori chiar tendințele sinucigașe creează adevărate drame printre adolescenți.

Se discută mult despre asta, știm cu toții însă, cam la acest lucru se rezumă tot ajutorul pe care îl primesc acești copii: discuții și constatări. Mulți dintre noi considerăm că e de-ajuns să facem tot felul de statistici. Nu e deloc suficient, spre exemplu, să constătam doar că în România sunt 350.000 de astfel de copii, că din ei 126.000 au ambii părinți plecați la muncă în străinătate, și că Moldova este regiunea cea mai afectată de acest fenomen, că aici sunt cei mai mulți copii în situații critice. În urma

unui astfel de studiu s-a constatat că județele în care migrația devine din ce în ce mai intensă sunt: Vrancea, Bacău, Neamț și Suceava. Iată că și județul nostru se află printre ele și poate că ar trebui cu toții să vedem în asta un semnal de alarmă, poate că ar trebui să facem ceva pentru acești copii. Nu mă refer la slogane 'hei rupiste' de genul « *Să creăm locuri de muncă pentru părinți pentru a nu mai fi nevoiți să plece la muncă în străinătate!* », pentru că afirmațiile ră-mase în stadiul de teorie nu au nici o importanță, iar oamenii care erau obligați să demareze proiecte de eradicare a acestui fenomen, dacă nu și-au făcut datoria până acum, mi se pare greu să-i convingem să și-o facă pe viitor; nu, eu mă refer la

lucrurile pe care le putem face la nivel de comunitate, să fim dispuși să le oferim sprijin moral și să le fim alături la orice oră din zi și din noapte. Și să fim dispuși să-l oferim atunci când îl vor cere, nu să fim indiferenți, așa cum știm prea bine că s-a întâmplat de obicei. Să lăsăm deoparte clișeele de genul: « *ei bine da, eu îi înțeleg suferința* » sau « *stai liniștit, că mâine va fi mai bine* ».

De ce spun că ar trebui evitate clișeele de acest tip? Pentru că ei, copiii cărora li se spun lucrurile acestea, nu cred o iotă din ele, lucru confirmat de co-realizatorul articolului, care e un copil ce trăiește singur pentru că părinții muncesc în Italia de ani de zile.

Nu este ușor să trăiești departe de părinți și dacă sunt mulți cei care pretind că înțeleg sentimentele tumultuoase care îi încearcă pe astfel de copii, adevărul e că nimeni nu poate înțeleg suferința prin care trec, doar cei care sunt într-adevăr sensibilizați de acest fenomen, sau cei care au avut parte de experiențe asemănătoare.

Colega mea de redactare spunea, în timp ce încercam să încropim articolul – ea fiind unul dintre adolescenții ce se găsesc în situația de a se

maturiza în lipsa părinților – că uneori, simte cum lumea în care trăiește, pe care s-a chinuit să o clădească singură, cu dragoste și speranțe, tinde uneori să se prăbușească în singurătatea care devine copleșitoare, invadându-i uneori până și locurile în care se simțea în siguranță, unde evenimentele exterioare nu o puteau atinge.

Niciun copil nu înțelege de fapt plecarea părintelui său, sau mai bine spus nu vrea să accepte acest lucru, fiind pus în fața faptului împlinit el nu face decât să sufere și să se închidă în sine. E trist, dar un tânăr *home alone* traversează stări și sentimente contradictorii: dacă la început acesta era sfâșiat de dorul de părinți, o dată cu trecerea timpului el devine aproape indiferent, înstrăinat de singurele ființe cărora le pasă cu adevărat de el.

Iată deci cum arată generația viitorului în România: în primul rând nesigură, maturizată forțat și sub influențe întâmplătoare, fără o bază solidă în ceea ce privește educația. Depinde de noi să schimbăm această situație, dar numai dacă avem puterea de a renunța la nepăsare, de a deveni altruiști.

Ada Cătălina Macarie, cls. a XII – a D
Cătălina Mihu, cls. a X – a D

INTERVIURI

România este o țară în care situația copiilor ce cresc singuri – părinții lor muncind și trăind în străinătate de ani de zile – a atins un punct critic. Oamenii se confruntă cu sărăcia mai mult decât în alte țări europene, de aceea și deciziile de a părăsi țara în speranța unei vieți mai bune sunt numeroase și luate în momente de disperare, fără a gândi la rece problema. Și faptul că părinții nu se gândesc foarte bine la o astfel de decizie nu este nici pe departe la fel de grav ca faptul că nu se consultă absolut deloc cu copiii lor, în majoritatea cazurilor, ci îi pun în fața faptului împlinit, spunând simplu *"Mami pleacă să facă bani că să-ți fie ție bine. Tu o să stai cu bunica"*. De cele mai multe ori părinții sunt plecați ani întregi fără a se mai întoarce măcar pentru o scurtă perioadă în țară, astfel, copiii devin adolescenți, se maturizează și se formează în lipsa unei voci care să-i îndrume.

În speranța că vom putea sensibiliza comunitatea în privința dramei trăite de copiii de *"stranieri"* sau de *"căpșunari"*, am realizat două interviuri ce ilustrează tipologii extreme : elevul caracterizat prin eșecul școlar și elevul performant.

În ambele cazuri se observă o anumită tendință de negare a propriei drame, mascată de un grad mai mic sau mai mare de ancorare în real, de acceptare firească a cursului vieții.

ELEVII		Limba și literatura română		Limba ¹⁾		Limba ²⁾		Limba ³⁾		Limba latină		Matematică		Fizi
		Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente
Nr. matricol 55 din registrul matricol vol. 23 p. 100 <i>Popescu V. Ion</i> SITUAȚIA ȘCOLARĂ în lunile : iunie - iulie Nepromovat august - septembrie Repetent Media generală Mențiuni ⁴⁾ 1) Sit neîncheiată: <i>Limba română, Fizică, Geografie, Ed. Muzicală, Curente literare</i> 2) Corigențe <i>Matematică, Psihologie</i>	Sem. I Nota la teză Media semestrială Sem. II Nota la teză Media semestrială Media la ex. corig. Media anuală	Reporter: Ai ambii părinți plecați în străinătate, sau locuiești doar cu unul dintre părinți? F.N.: Părinții mei sunt divorțați de ceva timp, iar mama mea mă întreține și pe mine și pe ea, muncind în străinătate. R: De cât timp este plecată mama ta ? F.N.: Mama a ales să muncească în Italia de cinci ani deja, sperând că astfel ne va fi mai bine. R: În tot acest timp de câte ori a venit să te vadă ? Vine frecvent să te vadă ? F.N.: Frecvent ? Dacă faptul că m-a vizitat de trei ori în cinci ani se ia în calcul, atunci da, ne vedem frecvent. R: Consideri că cei ce spun că situația												

Disciplină	Chimie		Biologie		Istorie		Limba și literatura română		Limba ¹⁾		Limba ²⁾		Limba ³⁾		Limba latină		Matematică		Fizică		Chimie		Biologie	
Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note	Absente	Note

ta școlară este precară se înșală, sau recunoști că ai probleme ?

F.N.: Recunosc, am probleme. Însă faptul că toți se reped asupra mea cu reproșuri, nu mă ajută deloc, de fapt nu mă face decât să mă afund și mai mult. Așa fac când sunt încolțit și neînțeleș.

R: Cum ai descrie, din punctul tău de vedere, situația ta ?

F.N.: Păi, e greu de explicat și chiar dacă aș reuși să explic, nu ar fi prea mulți cei care să mă înțeleagă. Poate doar cei care sunt în aceeași situație. De exemplu, mi-e foarte greu cu mâncarea și curățenia. Prefer să nu discut despre alt tip de probleme.

R: Consideri că dacă ai fi avut un sprijin, dacă ai fi avut părinții aproape și dacă ai fi fost supravegheat, situația ta ar fi fost mai bună ?

F.N.: Mult mai bună. Cred că dacă ar fi fost mama, în special, situația mea ar fi fost altfel. Cred că am fost dezavantajat

de la bun început de faptul că nu o am pe mama aproape. Mi-a fost foarte greu să pot concura cu ceilalți, ca dovadă că de cele mai multe ori am pierdut în ceea ce privește notele de la școală.

R: Ți-ai învinovățit vreodată mama pentru faptul că nu te afli printre elevii de vârf ai liceului ?

F.N.: Mama nu este vinovată pentru că nu învăț, nu este acolo din plăcere, dimpotrivă, mă gândesc că nici ei nu-i este prea bine fără mine. A fost nevoită să plece la muncă în străinătate.

R: Consideri că ai făcut suficiente eforturi pentru ca situația ta să se îmbunătățească ?

Ai făcut vreodată eforturi în acest sens ?

F.N.: Eforturi...ei bine, din punctul meu de vedere, cred sincer că am făcut, însă poate nu destule. Unii încă nu și-au dat seama că eu chiar mă străduiesc.

R: Cercul tău de prieteni este format tot din liceeni cu probleme asemănătoare ? Ei au

părinții în țară ?

F.N.: Prietenii mei sunt cu totul și cu totul dintr-o altă poveste. Situația lor diferă mult de a mea, este mult mai bună.

R: Ai simțit vreodată vreun fel de sprijin din partea autorităților locale, sau a agențiilor cu profil de protecție a copilului ? Persoanele avizate ți-au oferit vreodată ajutor (în afara obișnuirilor 'vorbe de duh') ?

F.N.: Sincer, prefer să mă descurc singur. E mai bine așa. Însă, pentru a răspunde întrebării: nu am nevoie de ei, nu o să am nevoie de ei și nici nu ar fi mulți amatori, sunt sigur de asta, pentru că până acum nu s-a oferit nimeni, și sunt deja cinci ani de când mă descurc singur.

Reporter: Ada Cătălina Macarie, cls. a XII-a D

Interviewat: Florin Nechita, cls. a XII-a D

Note obținute

Disciplina de învățământ	Nota	Semnătura profesorului	Semnătura părintelui
<i>Reporterul: Tu ești unul dintre copiii care au părinții plecați în străinătate. Acest lucru ți-a cauzat vreodată probleme în ceea ce privește activitatea școlară ?</i>	10	C.M.: Nu mă pot ajuta în rezolvarea problemelor legate de școală, pentru că distanța ne împiedică, însă au știut întotdeauna cum să mă facă să mă simt mai bine atunci când eram bombardată de evenimentele care apar zi de zi în viața unui adolescent.	
	9		
	10		
	10		
	9		
C.M.: Până acum nu mi-au dat târcoale astfel de probleme. Sunt o elevă cu capul pe umeri, acest lucru nu mi-a fost neapărat insuflat de părinți, de aceea lipsa lor nu a avut consecințe negative în ceea ce privește școala.	10		
	10		
	9		
R: Se pare că ești privilegiată și nu ai avut mari dificultăți din acest punct de vedere. Care consideri tu că ar fi cauza problemelor altor elevi ?			
		R: Bănuiesc că te-ai gândit deja la posibilitatea de a urma cursurile unei anume facultăți. Ai luat în considerare opțiunea de a lucra în afara țării?	
C.M.: În primul rând, e vorba de personalitatea fiecăruia. Apoi contează și persoanele care formează anturajul elevului, relația cu persoana în grija căreia te afli. Și desigur importanța pe care elevul o acordă școlii. Astfel, adolescenții 'sacrificați' de părinți ar trebui să fie suficient de maturi ca să nu se autodistrugă luând note proaste și chiulind de la școală.			
R: Se fac nenumărate campanii cu scopul de a scoate din impas copiii aflați în situații asemănătoare cu a ta. Cu toate acestea, ai simțit vreodată sprijin de orice fel, din partea celor autorizați să îl ofere ?			
		R: Te-ai oferit vreodată drept exemplu pentru cei care au probleme la școală ?	
C.M.: Din păcate nu. Ca dovadă că aceste campanii nu prea sunt eficiente.			
R: Părinții tăi se lasă copleșiți de problemele de zi cu zi sau sunt încă interesați de situația ta școlară, nu doar de cea materială ?			

Reporter: Ada Cătălina Macarie, cls. a XII -a D
Intervievat :Cătălina Mihu, cls. a X -a D

Ore de vis la S'iven

Ca să vezi ce mai școală în sec. XXI: pleacă elevul de acasă, silit, bătut și schingiuit de alarma telefonului, înarmat cu lene și somn, cu gândul la noaptea care tocmai a trecut; destinația: școala. Însă, la nici două sute de metri de școală, revelația divină a căzut peste proprietarul barului S'iven Bup, care acum vreo doi ani a înălțat atrăgătoarea și binefăcătoarea clădire.

Sleit de putere, elevul nostru, intră fericit în miraculosul edificiu, și-și comandă o cafea sau solicită, după gust, alte servicii: mai o țigară, mai o tărie și uite-așa, déjà în întârziere, omul nostru se oprește să-și răcorească un pic sufletelul.

Nu durează decât o oră și, plictisit, cu o oarecare energie, se uită la ceas; ar mai fi stat el, da' ce să-i faci? Vine mama la ședință și vede absențele, ș-apoi dacă-l pune pe Sfântul Nicolae în funcțiune?

S-a sunat deja de intrare. Cioc! Cioc! "Mă scuzați c-am întârziat, sunt bolnav, m-am lovit, n-am putut, ..." și alte vrăjeli de genul ăsta, bietul prof tace și înghite gogoșile elevului, spunându-și: "Nu mai schimbă și el placa?" și-l iartă, și tace de parcă el n-ar fi conștient de ce se-ntâmplă în jurul lui.

S-a dus ora; avem româna, ce ne facem? N-am scris tema și pune 2 dac-o găsim în dispoziție nu tocmai favorabilă nouă. Ce să facem? Ce să facem? Și iată cuvântul magic: "S'iven!". Gentile, mapele-n cuier, pe sub bănci, pe spatele colegilor, o

vorbă bună către tovarăși să nu spună nimic și ... într-o clipită am ajuns la S'iven.

Dar stai, că acum ne-am adunat toată gașca, distracția e-n floare,

grosimea fumului de țigară a atins apogeul, nu mai vedem cât e ceasul, și de școală ne aducem aminte abia pe la ultima oră, c-avem franceza. Grăbiți, stresați, agitați, lasând băuturile pe masă, se grăbesc, întreaga "turmă", să ajungă la timp că de nu, "rămânem la francă!".

În această situație, din 6-7 ore pe zi, domnul elev, ajuns acum în postura de a lua decizii singur în ceea ce-l privește, "servește" doar 2-3, cu indulgență 4 ore. Bineînțeles, în cele mai multe cazuri, prin intervenția scutirilor medicale sau a cererilor, absențele sunt motivate, iar nota la purtare salvată. Doar vorba aceea: "Hoțul neprins, negustor cinstit!".

Așa azi, așa mâine, se creează obișnuința și uite-așa, în mintea și sufletul elevului se strecoară sentimentul de respingere față de școală, ideea că școala nu este altceva

decât o omidă care ne mănâncă tinerețea și viața, și ne obligă să ne

consternăm pierderii timpului și învățatului inutil, uitând că dacă "Ai carte, ai parte!".

De la absentism se ajunge treptat și incontestabil la abandon școlar; elevul simte că sunt mai importante în viață obținerea banilor, odihna nelimitată și necondiționată și chiar întemeierea unei familii, decât frecventarea cursurilor școlare, obținerea unei identități sociale și economice, iar când realizează greșeala, este déjà prea târziu: își dă seama de ireversibilitatea timpului, că totul curge, la fel ca apa unui râu și că, orice-ar face, nu vor mai putea dobândi ceea ce-au avut cândva: libertate, inocență, întreaga lume la picioarele lor...

Ionela Dragomir, cls. a XII-a D

Lis-eni la Strasbourg

Învățătura la tinerețe e ca o dantelă săpată în piatră sau Rădăcina învățaturii e amară, dar rodul ei e dulce – par două fragmente din discursurile înțelepte care ne sunt ‘servite’ de părinți și profesori. Sunt fraze pe care unii dintre noi nu le iau în serios, refuzând să lupte pentru a ajunge în profunzimea lucrurilor, refuzând să vadă dincolo de eforturile cu care asimilează unele cunoștințe. Astfel, pierdem dragostea pentru carte și, de fapt pierdem din ceea ce ar putea fi viitorul, din ceea ce am putea fi noi.

Nu sunt mândră de ceea ce spun, însă mă aflu printre cei care credeau că este greu și inutil să înveți bine, să te procupeați de mult școala, cu toate că am fost premiantă încă din clasa I. Am avut ocazia să mi se demonstreze că a învăța e într-adevăr util și că specializarea într-un anumit

domeniu aduce după sine nenumărate beneficii, desigur, numai acordând importanță și dedicând tot timpul tău liber, toată voința ta. Mie nu mi-a fost niciodată greu să mă dedic unui domeniu, mai ales că sunt îndrăgostită definitiv și irevocabil de tot ceea ce înseamnă limba engleză; visez încă din grădiniță să am un viitor bazat pe cunoașterea acestei limbi.

Sânguința cu carem-am ocupat de studiul acestei limbi mi-a fost recompensată atunci când mă așteptam mai puțin, pentru că știm cu toții că răsplata vine cu mult mai târziu decât ai vrea. Împreună cu Virginia Stratulat, fostă elevă a Liceului Teoretic Ioan Slavici Panciu, atunci în clasa a XII-a, am

participat la un concurs despre care nu știam mare lucru la început, doar că va trebui să ne demonstrăm competențele în limba engleză sau franceză, prin conversația cu ceilalți concurenți și cu profesorii examinatori. Se spune că

încrederea te ajută să treci peste orice; nouă ne-a lipsit încrederea și totuși am reușit. Concursul consta de fapt în a demonstra care dintre concurenți, (și nu au fost deloc puțini, în jur de 40), stăpâna cel mai bine una din cele două limbi străine.

Ulterior am aflat că premiul era o excursie în Franța, mai exact la Strasbourg, orașul sediu al Parlamentului Uniunii Europene. De fapt, avea să fie mai mult o vizită de lucru, întrucât am fost înștiințați că, odată ajunși acolo, urma să participăm

la diferite activități concurs bazate pe cunoștințele noastre despre Uniunea Europeană și mai ales pe ideile noastre care ar fi putut veni în sprijinul creării unei Uniuni mai prospere și mai unite, o adevărată Familie Europeană.

Am avut enorm de muncă, de învățat, am primit atât de multe materiale informative încât la sfârșitul pregătirii, care a durat în jur de o lună, ajunsesem să știm despre Uniunea Europeană până și cele mai mici detalii.

Emoțiile care ne-au urmărit în toată această perioadă merită într-adevăr menționate, cred cu tărie că au fost constructive, că și ele ne-au ajutat să fim la înălțime în acea zi de 18 ianuarie 2008. Examinatorii de la Parlament au fost cu adevărat încântați de modul în care s-a prezentat echipa României – trebuie spus că județul nostru a fost singurul selecționat pentru participarea la acest concurs european, iar elevii

și viitor, *Mediu, Transport, Energie, Stimularea Europei, 2008 – Anul intercultural al dialogului, Viitorul Europei, Politica socială și ocuparea forței de muncă*, s-au făcut remarcate.

Am reușit să ne facem remarcate printre elevi ai unor colegii renumite în Vrancea, datorită cunoștințelor noastre și a modului în care ne-am descurcat în situații limită, în plus, trebuia să demonstrăm calități deosebite de comunicare și sociabilitate.

Poate că Liceul Teoretic *Ioan Slavici* Panciu va mai avea reprezentanți la acest concurs, ale căror rezultate să-i aducă prestigiu.

Merită deci să învățăm, să fim consecvenți în pregătirea noastră, pentru că de oportunitățile ivite – stagii, burse, concursuri, excursii în străinătate – vor profita doar cei ce-și vor demonstra competența.

Ada Cătălina Macarie,
cls. a XII-a D

Foto: Virginia Stratulat
Ada Cătălina Macarie

Această acțiune face parte dintr-un proiect mult mai mare, la nivelul întregii Comunități Europene, numit *Euroscola*. Proiectul constă în alegerea unor adolescenți din toate țările membre UE, pentru o vizită la Parlamentul Uniunii Europene.

diferite licee din Focșani, Panciu și Adjud. Am fost la înălțime, după spusele multor persoane avizate, și, în cadrul workshop-urilor la care am participat, maniera de expunere, argumentele noastre pe teme precum *Democrație*

Ioan Stanilă

eco Lis

În anul școlar 2007- 2008, liceul nostru a fost înscris în Programul internațional *Eco-Școala*, care în România se derulează sub egida Centrului Carpato-Danubian de Geoecologie, cu scopul de a sensibiliza comunitatea școlară cu privire la principalele probleme de mediu cu care se confruntă societatea în care trăim și

mai ales la cele cu care se confruntă școala în care ne desfășurăm activitatea.

Sub îndrumarea doamnelor profesoare Luminița Cociorbă și Doina Jalbă - coordonatoare ale proiectului - precum și a domnilor diriginți, ce ne-au fost alături, în liceul nostru s-au desfășurat activități cu caracter ecologic care au antrenat un număr mare de elevi și au avut impactul dorit. Elevii au demonstrat încă o dată că sunt dispuși să se implice în proiecte de mediu, dacă au alături diriginții, profesorii și părinții, dacă li se apreciază efortul depus, dacă sunt încurajați.

Activitățile au fost numeroase și variate: de documentare, dezbateri pe tema deșeurilor și reciclării acestora, concursuri, proces științific, acțiuni de ecologizare în curtea liceului, expoziții de eco-măștișoare și desene, campanii de informare la nivelul comunității locale, redactarea unui buletin informativ „*Info-Eco-Lis*”, campanie de colectare și valorificare a maculaturii, etc.

Excursia la Rezervația naturală Cheile Tișitei, la care au participat colegi de-ai noștri din liceu, s-a dovedit a fi un mijloc eficient de a veni în contact direct cu frumusețile naturii pe care oamenii încă nu le-au distrus, iar de Ziua Mondială a Mediului am fost invitați să participăm la activitatea pregătită cu acest prilej de elevii Colegiului *Mihail Kogălniceanu* Focșani.

Concursul „Clasa mea e clasă Eco”, desfășurat în perioada 1 martie – 30 mai 2008, prin care s-a urmărit creșterea gradului de implicare a elevilor în îmbunătățirea și conservarea mediului ambiant din cadrul școlii, amenajarea colțului Eco în fiecare clasă, conștientizarea importanței conservării resurselor naturale și colectării selective a deșeurilor în coșuri personalizate, cunoașterea și respectarea normelor Eco-codului, a antrenat toți elevii liceului nostru.

Elevii clasei a X-a E (actuala a XI-a E), împreună cu doamna profesoară Viorica Apostol, a reușit să se claseze pe primul loc, cu 98 puncte. Pe tot parcursul concursului ei au demonstrat că sunt un colectiv unit și că au înțeles scopul acestui concurs, fiind permanent motivați și mobilizați de doamna dirigintă. Șefa clasei a avut bunăvoința de a ne dezvălui într-un scurt interviu micile secrete ale reușitei lor:

R: După cum știm, clasa ta a fost clasată pe locul I la concursul „Clasa mea e clasă Eco”. Consideri ca ați meritat acest loc?

B.T.: Da, consider că am meritat acest loc deoarece am respectat toate criteriile acestui concurs și nu numai atât, am întrecut toate așteptările în ceea ce privește modul nostru de organizare și partea de creativitate.

R: Când v-ați înscris la acest concurs, care au fost prioritățile?

B.T.: Toate aspectele ce au ținut de îndeplinirea cerințelor concursului au fost tratate de noi în aceeași măsură: de la curățenia de zi cu zi, aranjarea colțului Eco, ghivece cu flori și verdeață până la amenajarea clasei cu panouri, afișe cu informații.

R: În urma participării la Programul Eco-Școala, poți să ne spui ce înseamnă pentru tine, și mai ales pentru clasa ta, o viață Eco?

B.T.: Pentru colegii mei și pentru mine, viața eco înseamnă să trăiești într-un mod în care nimic din ceea ce faci să nu dăuneze mediului înconjurător, astfel vom avea o viață sănătoasă, pentru noi și generațiile viitoare.

R: Cum consideri că este perceput proiectul Eco-Școala la noi în liceu?

B.T.: Consider că toți elevii din liceu s-au implicat în acest proiect, iar emulația a fost benefică.

R: Crezi că elevii sunt mai preocupați decât înaintea de problemele de mediu cu care ne confruntăm?

B.T.: Proiectul „Eco-școala” a fost primul semnal de alarmă care ne-a determinat să ne implicăm în mod concret în acțiuni de ameliorare a calității mediului înconjurător. Important este ca aceste activități să continue și să creeze o conduită ecologică responsabilă și permanentă. Întreaga comunitate trebuie să învețe să trăiască eco.

R: Vei mai participa împreună cu clasa ta, pe viitor, la Programul Eco-Școala?

B.T.: Da, sigur că vom mai participa.

Reporteri: Harțuche Isabela,
cls. a X – a D
Mihu Cătălina,
cls. a X – a D

Intervievat: Toma Bianca,
cls. a XI-a E

Patrimoniul Vrancei Patrimoniul Național

Hotărâtă să plec să cunosc împrejurimile am plecat într-o dimineață de sâmbătă să vizitez Vrancea. Și nu, nu superficial, ci hotărâtă să mă încarc de istoria locurilor splendide pe care aveam să le vizitez. Am început turul meu cu mănăstirea Lepșa. Aceasta este așezată în inima munților și dealurilor Vrancei, Mănăstirea Lepșa fiind o oază de liniște și frumusețe, un loc în care eu am avut ocazia să mă întâlnesc cu natura și să mă regăsesc. Am continuat turul meu în universul mănăstirilor cu una foarte spirituală. Situată în comuna Homocea, satul Ploscuțeni, mănăstirea Sihastru domină valea Siretului.

Frumusețea locurilor și preocuparea pentru natură, îmbinată astfel cu credința m-au făcut să găsesc în acest mic colț de rai un loc minunat de reculegere. Am încercat să alternez credința cu istoria și am pornit către Mausoleul de la Mărășești. Am fost impresionată de poveștile celor care au murit pe front. Cel mai interesant mi s-a părut faptul că se spune că mausoleul impune un respect atât de mare, încât însuși Hitler, în momentul în care aviația aliaților bombarda Valea Prahovei și amenința Moldova, i-a cerut lui Antonescu să trimită la Mărășești două subunități

de antiaeriană care să apere Mausoleul. Am lăsat alt loc splendid pentru a vizita un loc mistic-focul viu de la Andreiașu. Situat pe Valea Milcovului, focul viu – o suprafață dreptunghiulară 40/20m – lipsită de vegetație și acoperită cu piatra mărunță. În această suprafață se găsesc spații

libere prin care țâșnesc liber gaze naturale ce ard singure, sau pot fi aprinse. Flăcările sunt slab colorate, de 30-50 cm înălțime și sunt greu de observat la lumina zilei. Impresionată de această minunăție a naturii nu am stăruit, ci am plecat spre o alta în care natura și-a lăsat amprenta. La câțiva kilometri de Lepșa se află Cascada Putnei, o rezervație naturală în miniatură. Am ajuns acolo coborând niște scări de piatră protejate cu balustrade. Cascada are circa 80 de metri lungime, iar apa se strânge într-un lac cu o adâncime de aproximativ 12 metri. Am poposit mai mult aici și am admirat "bulboanele" sau ochiurile de apă formate prin curgerea puternică a râului. Vâltoarea apelor m-a relaxat având un efect terapeutic. Pentru că îmi place să gust diferite feluri de mâncare (mâncare bună, ca la mama acasă) m-am pregătit pentru un ospăț pe cinste cu aperitiv, felul principal și felul secundar: păstrăv. Așa am aflat mai multe și despre păstrăvăria Lepșa. Înființată în 1955, cu o capacitate de 10 tone de păstrăvi, pentru

consum și repopularea apelor, Păstrăvăria Lepșa este una din principalele surse de păstrăv proaspăt pentru unele dintre restaurantele de top din întreaga Românie, de aici putând fi achiziționat la prețuri foarte atractive păstrăv pentru consum personal. Într-adevăr carnea de păstrăv este deosebită la gust și foarte sănătoasă, reprezentând o delicată culinară. Nu puteam să termin turul meu fără a vizita Casa memorială "Ion Roată". Casa memorială a fost inaugurată la 24 ianuarie 1959, cu prilejul Centenarului Unirii Principatelor Române, în casa în care a locuit Ion Roată, din cătunul Gura Văii și strămutată la șoseaua ce leagă orașul Panciu de Soveja. Casa cuprinde obiecte specifice ambientului familial și social în care a trăit Ion Roată și mărturii documentare privind activitatea sa în Divanul ad-hoc al Moldovei (1857), ca deputat al țăranimii putnene. Am plecat încărcată de această pagină de istorie parcă tristă - timpul este veșnicul dușman al omului - timpul trece peste orice personalitate. Ochii mi-au fost câteva

zile clătiți de splendoarea locurilor mirifice ale Vrancei. Hotărâtă să îmi împart experiențele, v-am povestit și vouă. Și nu uitați că oriunde v-ați duce e un colț de rai pentru că Dumnezeu a făcut pământul, dovadă a măiestriei și perfecțiunii Sale.

Loredana Diaconu,
clasa a X - a E

Foto: Gabriel Lupu, cls. a XI-a A

Donato, Bramante, Rafael Sanzio, Antonio

dintre cele mai grandioase complexe arhitectonice din câte cunoaște lumea modernă:

„San Pietro in Vaticano”. Pe malul drept al Tibrului, pe locul unde se află din anul 326 basilica înălțată de Constantin cel Mare, avea să prindă viața cea mai impresionantă mărturie a

de Sangallo, Michelangelo Buonarroti, Carlo Maderno și Lorenzo Bernini au ridicat la Roma de-a lungul unui veac și jumătate, din 1506 până în 1657, unul

capacității arhitecturii re-nascentiste.

„San Pietro in Vaticano” este un edificiu de mari proporții, întins pe o suprafață de peste douăzeci și patru de mii de metri pătrați, cu o înălțime care prin cupolă atinge aproape o sută patruzeci de metri, în cele din urmă unitară prin forță, în ciuda planurilor care au fost schimbate nu o dată, a faptului că este opera atâtor arhitecți. Datorită geniului lor, datorită intenției de grandoare a papilor și a

Patrimoniu San Pietro

secolelor în care a fost clădită, a proiectului lui Bramante, pe care l-a schimbat Rafael, la care a revenit în linii mari Michelangelo și pe care l-a împlinit Carlo Maderno, San Pietro a devenit unitar printr-o măreție caracteristică, irezistibilă în ciuda a tot ceea ce specialiștii pot stabili și deplânge ca adaos sau realizări mai puțin izbutite ale unor intenții generale. S-ar putea spune că San Pietro a devenit un conglomerat monolitic, o creație arhitectonică a cărei forță interioară face să se piardă, pentru omul obișnuit –și poate nu numai pentru el– neconcordanțele, să rămână uriașe peste vreme. Între 1655 și 1657, Lorenzo Bernini a înălțat splendida coloanadă care întregește complexul închizând grandios și elegant o piață care astfel își marchează originalitatea formei și spațialitatea.

Grandoarea devine paradoxal intimă sau mai

European in Vatican

degrabă accesibilă prin ritmurile, dimensiunile și linia colonadei, care, adâncindu-se în elipsă, permite parcă o boltă gândului, ridicând parcă privirea către statuile care corespund fiecărei coloane, impunând identificarea, ducând-o mai departe către cele care se înalță pe puternica fațadă a domului. Colonada lui Bernini, fațada cu toate defectele ei a lui Maderno reprezintă etape necesare în întâlnirea cu capodopera lui Bramante și a lui Michelangelo, cu "San Pietro in Vaticano", cea mai grandioasă înfăptuire a arhitecturii renascentiste italiene, mândra afirmare a unui nou drum în evoluția artei arhitectonice, rezultat al unui proces de sinteză a operelor câtorva personalități de geniu.

Importanța religioasă

Bazilica "Sfântul Petru" este sediul principalelor manifestări

ale cultului catolic și are o funcție solemnă cu ocazia celebrării sărbătorilor "Nașterii Domnului", "Paștelui", ritualelor din "Săptămâna Sfântă", proclamării noilor papi și funeraliilor celor defuncți.

În "nava" laterală dreaptă au avut loc în anul 1870 ședințele Conciliului Vaticanului.

Atracția turistică

Bazilica "Sfântul Petru" reprezintă una din principalele obiective turistice pentru orice vizitator al Romei. Venind de la podul "Sant'Angelo", după ce parcurge îngusta stradă "del Borgo", vizitatorul i se deschide dintr-o dată, dinspre "Via della Conciliazione", un spațiu vast și solemn, care-l umple de înmărmurire: vederea fațadei strălucitoare, recent restaurată a bazilicei.

Fie pe scări, fie cu un ascensor, se poate ajunge pe terasa

acoperișului, după alte 537 de trepte pe "Loggia Panoramica", de unde privitorul are o vedere magnifică asupra orașului.

Dacă vrei să vizitezi un oraș care este în topul celor mai cunoscute din Italia, unde vei descoperi monumente și mâncăruri impre-

sionante, mergi la Roma. Vei asista la cursele de mașini Ferarri sau vei participa la unul dintre festivalurile anuale, care celebrează arta și cultura.

*Alina Sava, cls. a X-A E
Foto: Mădălina Cociorbă*

Despre valori și modele în școala românească actuală

INTERVIU PROF. CULIȚĂ IOAN UȘURELU

Născut la 5 octombrie 1944 în comuna Movilița, Vrancea.

Absolvent al Liceului Teoretic "Ioan Slavici" din Panciu și al Facultății de Filologie a Universității "Al. I. Cuza", Iași.

A funcționat ca profesor de Limba și literatura română și limba franceză la licee din Adjud, Focșani și Odobești.

Se află printre inițiatorii Stagiunii Teatrale a Elevilor din Focșani (S.T.E.F.), având la activ coordonarea a zece spectacole.

Redactor șef-adjunct al prestigioasei publicații "Revista noastră".

Publică volumele "PROFESORII-SUPLININD AU DOBÂNDIT", "CERȘETORI ÎN LODEN", "MULTUM IN PARVO - MIC TRATAT DESPRE PERFECȚIUNE", "CONACUL DINTRE VII" și "GENERAȚII - DIALOGURI NECESARE".

Primește diploma "Omul Anului 2004" de la "The American Biographical Institute-S.U.A." pentru merite în cultură și educație.

În 2005 a fost inclus în dicționarul "2000 Outstanding Intellectuals, Of The 21st Century" (2000 DE INTELECTUALI ÎNSEMNAȚI AI SECOLULUI 21) editat de International Biographical Centre Cambridge - Anglia.

Editează, din anul 2000, pe cont propriu, revista națională de literatură "Salonul Literar" și revista școlară "Pururi Tânăr".

Reporter (Georgiană Dună, elevă în clasa a XI-a E) : Ați studiat la Liceul "Ioan Slavici". Cum era în acea perioadă? Cum vedeți diferențele dintre LIS-ul de ieri și LIS-ul de astăzi?

Culiță Ioan Ușurelu (scriitor) : Am absolvit Liceul "Ioan Slavici" în 1962. Pe atunci scopul elevilor era doar învățătura. Astfel, dintr-o clasă terminală au reușit la facultate 90%. Diferențele dintre atunci și acum sunt mari. În primul rând, noi eram frustrați de "libertăți" precum chiulitul, discotecile erau mai rare, iar prezența în bibliotecă a elevilor era permanentă. Nota la purtare își punea amprenta asupra elevului, în timp ce acum, nu mai are valoare, nici nu-i pasă de ea. Atenția noastră era îndreptată doar spre cărți, astăzi atenția e îndreptată doar spre internet, televizor, distracții. Nu spun că nu sunt necesare și acestea, dar trebuie păstrată o limită, știindu-se foarte bine că o cultură adevărată se formează doar cu ajutorul cărții și nu a internetului, televizorului etc. Doar contactul direct cu cartea îți luminează mintea, te face să reflectezi la ce-au gândit alții și să iei ce-i mai bun din experiența acestora.

Astăzi Liceul "Ioan Slavici" beneficiază de o dotare de excepție. Astfel, aveți un cabinet de informatică deosebit și o bibliotecă extraordinară. Folosiți-le cum trebuie și veți deveni oameni adevărați!

Reporter: Ce v-a determinat să fiți profesor? De ce această direcție?

C.I.U. : Am devenit profesor având în minte o idee romantică: să contribui la educarea și culturalizarea poporului meu. Poate și pentru că am avut aici, la Panciu, dar și la Movilița, profesori pe care i-am admirat și i-am iubit. Câteva exemple: d-na Robescu (astăzi Mistodiniș) , care locuiește în Movilița-Trotusanu, d-na Alexiu, d-l Bandrabur, d-l Voinea, d-na Diaconescu, d-l Ciulacu etc. Acestea au fost modelele mele. Nu știu dacă am atins nivelul lor, dar am încercat. Mi-e și frică să te întreb ce modele aveți voi tinerii. Dacă îmi vei răspunde că sunt Adi de la Vâlcea , Adrian de Vito sau alții de aceeași talie!? Sper să aveți și voi printre profesori sau cunoscuți modele demne...

Reporter: De ce ați ales să predați limba și literatura română și limba și literatura franceză?

C.I.U. : Am ales să predau limba română și franceză pentru că mi s-au părut esențiale. Dacă nu știi matematică sau fizică nu se observa într-o discuție, dar dacă nu știi românește, se vede clar că nu ești pregătit.

Reporter: Care e cea mai dificilă parte a meseriei de profesor?

C.I.U. : Partea cea mai dificilă dar și cea mai interesantă a meseriei de profesor este munca permanentă cu omul. Și nu-i deloc ușor să educi oameni care, acasă, uneori, văd numai exemple negative la părinți, care înjură, se bat, se îmbată, uită de rușine și de demnitate. Acestea sunt cazuri extreme, pentru că, în această profesiune, sunt și momente când cunoști copii hărăziți de Dumnezeu cu minte și bun simț! În astfel de împrejurări uiți tot ce a fost greu și urât în cariera de dascăl. Ajungi la acel atât de greu de atins Katharsis.

Reporter : Știm că dumneavoastră ați optat pentru o "educație umanistă", copiii dumneavoastră au moștenit pasiunea pentru filologie?

C.I.U. : Copiii mei (2), deși au avut educație umanistă și au citit mult (poate și îndemnați de mine), n-au urmat neapărat profesii umaniste. Băiatul meu (Lucian) este absolvent al unei facultăți de Economie și are o firmă de publicitate în București, în timp ce fată (Daura) este psiholog. Deși am îndemnat-o să nu intre în învățământ, ea, fiind o altruistă, se chinuie cu cei care au defecte de vorbire în învățământul special.

Am căutat să nu-i influențez, să nu le impun o profesie. O fi bine așa? Cred că totuși, părintele trebuie să dea o direcție copilului, care nu prea știe ce-i bine și ce-i rău. Viitorul ne va spune cum ar fi fost mai bine.

Reporter: A propos de copii, aveți elevi problemă?

C.I.U. : Elevi problemă au fost și vor mai fi. Cu aceștia trebuie lucrat diferențiat. Dacă din partea lor există bunăvoință, atunci totul se rezolvă cu ajutorul competenței

și prin tactul profesorului. Niciodată, în cariera mea de peste patruzeci de ani, nu am avut elevi indisciplinați la oră. Cred că elevii simt unde le merge și unde nu cu impertinența. Când un profesor este bine pregătit și serios, nu i se poate întâmpla să nu țină clasa în frâu. Dacă stăm la glume cu elevii, ba chiar ne batem cu ei pe umăr, atunci ora nu va mai fi oră. Și nici voi, elevii, n-ar trebui să fiți de acord cu asemenea ore. Din experiența mea de elev, pot pune că am avut și obiecte la care nu învățam nimic din cauza profesorului, care discuta orice cu noi, numai despre materia pe care o preda nu spunea nimic. Noi, copii fără minte, credeam că-i cel mai bun profesor. De-abia la facultate, când am avut nevoie de materia respectivă și eu nu știam nimic, mi-am dat seama că profesorul a primit leafa de pomană. L-am blestemat și mi-am propus ca niciodată să nu ajung profesor "bun" ca acela. De aceea am privit întotdeauna cu seriozitate orice oră și orice discuție cu elevii mei. La început, au afirmat că sunt sever, dar după câțiva ani și-au dat seama cătă dreptate am avut.

Reporter: Îi lăsați pe elevi să "se inspire"?

C.I.U. : Din cele expuse mai sus, este clar că n-am fost niciodată de acord cu elevii care se "inspiră". Ar fi ca în proverbele populare: "să ne furăm singuri căciula" sau "să ne tăiem singuri creanga de sub picioare" și să ne rupem gâtul pentru a demonstra cât suntem de "inteligenti". Să vezi, spre exemplu, că individul care n-a învățat nimic ia notă mai mare decât tine, care ai învățat lecție de lecție, ți-ar conveni? Ai aprecia un profesor care proclamă copiatul ca "sport" de masă?

Reporter: În opinia dumneavoastră, care sunt calitățile indispensabile unui profesor?

C.I.U.: Ca să intri în învățământ ar trebui în primul rând (ca și în cazul unor funcții importante în stat) să se dea un examen psihologic, să simți că ai chemare spre o astfel de profesie, să fii foarte bine pregătit, să fii exigent mai întâi cu tine și apoi cu ceilalți, să fii omenos, să ai ca scop binele celorlalți și să încerci să ajungi un model demn de urmat.

Reporter: Care au fost temele operelor dv.? Sunt descrise momente din viața dumneavoastră sau a celor din jur? Sau doar ați fabulat, ca mulți alți scriitori?

C.I.U. : Tema principală a scrierilor mele a fost învățământul. Dar, în legătură cu aceasta, au fost și altele, importante și ele. Sigur că întotdeauna pleacă de la un sâmbure de adevăr din viața noastră și a celor apropiați sau cunoscuți. Din acest punct de vedere, se poate fabula. Scriitorul are un dar dumnezeiesc, acela de a crea personaje care pot concura starea civilă. În așa fel încât un caracter creat de mine să poată fi întâlnit la Panciu, la Focșani, dar și la Paris. Trăsăturile acestuia să fie valabile oriunde și oricând.

În încheiere, ținând cont că veți avea o revistă a Liceului din Panciu, urez elevilor și profesorilor implicați mult succes, inspirație și putere de muncă. Toate greutățile inerente unei asemenea întreprinderi se vor transforma într-o mare bucurie atunci când va veți vedea munca, talentul și numele în publicația voastră de suflet.

MULT NOROC!

Reporter: Georgiana Dună, clasa a XI-a E

TINERET ÎN ACȚIUNE!

Arta între teritorii este titlul Proiectului din cadrul Programului comunitar "Tineret în Acțiune". *Acțiunea 1.1. Schimb de tineri*, în cadrul căreia liceul nostru a fost reprezentat printr-un grup de elevi s-a derulat în perioada 26 august – 4 septembrie 2008.

Proiectul a fost propus de Asociația IBO Italia în parteneriat cu Asociația Rom pentru Rom din Panciu și a avut ca scop promovarea dialogului intercultural și a incluziunii sociale. El a avut un caracter itinerant și s-a desfășurat în România, mai precis în orașul Panciu, în comuna Nicorești și în București.

Obiectivul acestui proiect a fost promovarea dialogului intercultural prin înțelegerea mutuală între tinerii din Italia și România. Aceste două țări au culturi, istorii și tradiții diferite, dar merg pe același drum în Uniunea Europeană, împărtășind valori și principii comune. Arta a reprezentat doar un mijloc prin care tinerii participanți, 7 italieni și 9 români, au reușit să înlăture barierele culturale și sociale existente și să stabilească un dialog multicultural, care să asigure o cunoaștere mai bună a celor două realități etnice europene.

Pornind de la obiectivele programului european "Tineret în Acțiune", care promovează ideea de solidaritate și toleranță, de incluziune

socială, dar și de la faptul că anul 2008 este anul dialogului intercultural, prietenii noștri de la IBO Italia au propus acest proiect, care a fost pentru elevii liceului nostru o experiență de neuitat.

După ce în primele zile s-au desfășurat activități de „ice-breaking” și de „team building”, în zilele următoare grupul de tineri, folosind arta ca instrument, a încercat să cunoască realitatea unor categorii sociale existente în societatea noastră. Astfel, tinerii au desfășurat activități cu copiii romi de la

Asociația Rom pentru Rom din Panciu, cu cei cu dizabilități de la Fundația „Noiperloro” din Nicorești, au aflat cum încearcă membrii Fundației Parada din București să ofere o șansă copiilor străzii, folosind arta ca mijloc de educație și au aflat cum primesc ajutor copiii care provin din familii cu grave probleme sociale la Fundația SOS Satele Copiilor România, cu sediul în București. Aici, tinerii italieni au reîntâlnit-o pe Ionelia Palade, o fostă elevă a Liceului „Ioan Slavici” Panciu, care a participat la schimbul de tineri de anul trecut, din Italia și care acum lucrează la Fundație.

În același timp tinerii italieni au vizitat școala și orașul nostru, Focșaniul dar și câteva obiective turistice de referință ale Bucureștiului. Le-a plăcut mult orașul Panciu, au fost impresionați de grandioarea Palatului Parlamentului din capitală. S-au arătat interesați de istoria poporului nostru și și-au exprimat dorința de a reveni în România.

La rândul lor, elevii noștri s-au implicat cu dăruire în acest tip de proiecte, afirmând dorința de a repeta experiența. Participând la acest schimb, „am învățat că nu contează ce limbă vorbești, cum ești îmbrăcat, dacă ai dizabilități, dacă nu ai părinți, sau dacă ești sărac, trebuie să înțelegem că toți suntem la fel, suntem oameni...” afirma Ionuț Țăranu, elev în clasa a X-a A, la sfârșitul acestui schimb.

Prof. Luminița Cociorbă

INTERVIU CU DOMNUL ION PETRE, PRIMAR AL ORAȘULUI PANCIU

"Liceul Ioan Slavici dispune de un grup de profesori foarte buni, drept dovadă rezultatele obținute de elevi la sfârșitul anilor școlari alături de cele de la olimpiade, concursuri, proiecte și activități. Astfel, fiecărui elev i se oferă posibilitatea de a fi admis la o facultate, deci de a avea o șansă la un viitor strălucit chiar în cadrul acestei comunități."

Reporter: Probabil vă simțiți împlinit din punct de vedere profesional. Ne puteți spune ce studii ați urmat și ce eforturi ați făcut pentru a avea această funcție?

Domnul primar Ion Petre: Da, sigur că mă simt împlinit. Chiar dacă am urmat Facultatea de automobile, mai apoi am urmat o serie de cursuri de administrație pentru a fi pregătit să am această funcție. De-a lungul celor două mandate am participat la Seminarul de Dezvoltare urbană în contextul post aderării la Uniunea Europeană, unde am obținut Certificatul de perfecționare în managementul proiectelor (2007). În anul următor mi s-a acordat Certificatul de participare la programul de instruire profesională pentru Finanțarea proiectelor de mediu. De asemenea, printre premiile și certificatele obținute se numără și Premiul special pentru cel mai bun proiect de accesare a fondurilor europene (2007), oferit de Ministerul Administrației și Internelor, precum și trofeul și diploma de Primar al anului 2007 oferit de Asociația Orașelor din România.

R: Credeți că Liceul

Ioan Slavici are posibilitatea materială și cadrele didactice în măsură de a da elevilor de astăzi posibilitatea ca mâine să ocupe un loc important în cadrul comunității?

I.P.: Liceul Ioan Slavici dispune de un grup de profesori foarte buni, drept dovadă rezultatele obținute de elevi la sfârșitul anilor școlari alături de cele de la olimpiade, concursuri, proiecte și activități. Astfel, fiecărui elev i se oferă posibilitatea de a fi admis la o facultate, deci de a avea o șansă la un viitor strălucit chiar în cadrul acestei comunități.

R: Doriți ca elevii de azi să fie viitorii salariați ai orașului Panciu? Cum intenționați să vă implicați în realizarea acestui lucru?

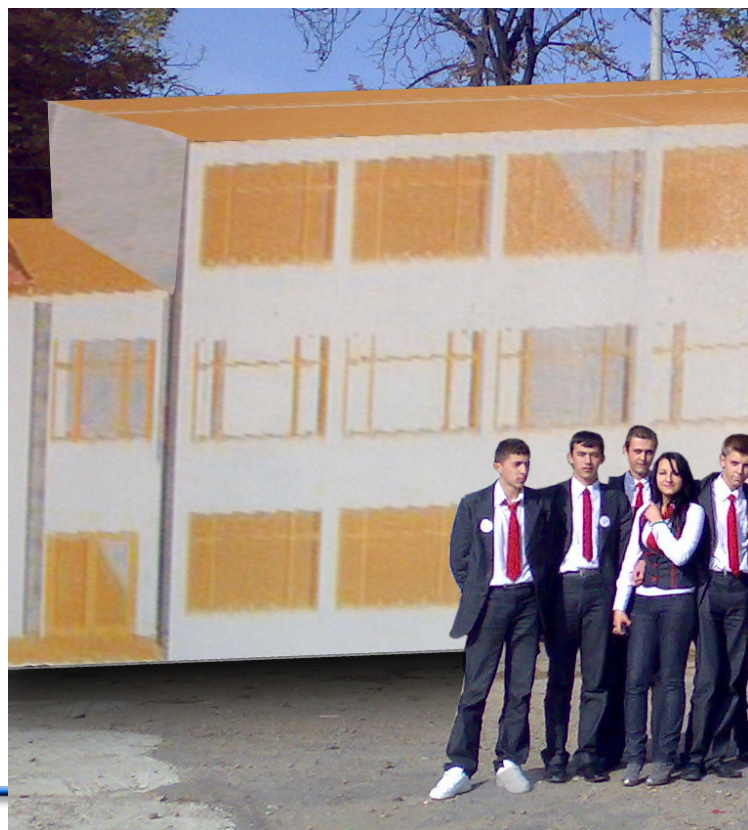
I.P. : Desigur că îmi doresc acest lucru, iar comunitatea este cea care trebuie să asigure un minimum necesar de trai. De aceea m-am

implicat în materializarea proiectelor legate de construirea locuințelor în oraș iar rezultatele au fost 50 de apartamente pentru pompieri, polițiști, jandarmi, medici, profesori, judecători etc.

R: Știm că ați promis realizarea unui proiect pentru liceul nostru privind construirea unui corp care să includă laboratoare de fizică, chimie, biologie, limbi străine, sală de festivități și sală multimedia. Ce ne puteți spune despre asta?

I.P. : După întâlnirile cu

profesorii în cursul cărora s-au pus bazele proiectului, se lucrează la studiile de fezabilitate iar în cursul lunii septembrie a acestui an proiectul va fi depus la finanțare pe fonduri structurale, la Agenția 2 SE Brăila, agenție în al cărei portofoliu se afla finanțarea proiectelor de activități conexe. Până la sfârșitul anului curent se va scoate la licitație acest proiect în vederea alegerii unei firme de construcții care să-l materializeze. De asemenea, putem preconiza că în primăvara anului viitor se vor începe lucrările. Corpul va permite intrarea direct din bulevard, va avea două etaje plus parter, evident. Vor fi incluse 9 laboratoare, după cum urmează: la parter se vor găsi sala multimedia și laboratoare de contabilitate, matematică, informatică și două săli de clasă; la etajul unu laboratoare de fizică,

chimie, geografie și alte două săli de clasă iar la etajul doi cabinetele de limbi străine și cel de marketing.

În plus, avem în vedere ca la nivelul învățământului pâncean să înființăm și să dezvoltăm două clase speciale pentru activități sportive, începând cu anul școlar 2008-2009.

R: V-ar plăcea să colaborați la realizarea unui C.D.S. sau C.D.L. (Curriculum la decizia școlii / Curriculum la decizia locală) - opționale de administrație publică sau management?

I.P.: Nu cred că nu mi-ar plăcea, dar nu sunt în măsură să fac acest lucru. Implicarea mea este evidentă în actul de educație dar pe partea de administrație pentru anumite proiecte referitoare la implementarea, dotarea, amenajarea școlilor.

R: Cum priviți liceul nostru în calitate de părinte al unui fost elev?

I.P.: Liceul Ioan Slavici este un obiectiv de educație aproape complet unde fiecare elev, atât al meu cât și al altuia poate obține pregătirea de care are nevoie, atât cât este prevăzut pentru nivelul liceal. Sunt obligat în calitate de primar și de părinte să intervin în primul rând legal și apoi moral, chiar dacă nu mai am un copil în această instituție.

R: Ați dori să aveți în echipa dumneavoastră la Primăria orașului Panciu tineri întorși de pe băncile facultăților? Aveți încredere în puterea de muncă a tineretului din ziua de azi?

I.P.: Dintotdeauna am avut încredere în tineri. De opt ani de când sunt în primărie aproape 90% din noii angajați sunt tineri. Salariații care au fost angajați în 2001 au avut rezultate deosebite și performanțe, iar un exemplu elocvent este cazul domnului vice-primar care la numai 27 de ani are o funcție administrativă destul de complexă. În primărie există o echipă care va conduce destul de bine frâiele orașului nostru.

R: Cum vi se par liceenii de astăzi în comparație cu cei din generația dumneavoastră? Credeți că libertatea care li se acordă va fi un dezavantaj pentru viitor?

I.P.: Libertatea este un factor esențial în exprimarea fiecăruia. Ea poate să aibă și avantaje și dezavantaje, ideal ar fi, desigur, numai avantaje. Tinerii din ziua de azi dispun de mult mai multe posibilități de a-și realiza studiile, de comunicare – internet, seminarii, față de generația mea; și pentru că tinerii noștri sunt inteligenți, ei vor ști să ia doar partea bună din semnificația cuvântului "libertate".

**Reporteri: Bianca Toma și
Madalina Popescu,
clasa a XI – a E**

Ioan Slavici

ESEU - CULOARE, TOAMNĂ ȘI IUBIRE

Octombrie... Toamna a bătut ușor la ușa inimii mele în urmă cu o lună. Atunci a început totul, atunci am renăscut.

Cât de frumoase sunt zilele de toamnă! Natura s-a preschimbat, a îmbrăcat o altă haină. Una destul de amplă și plină de culori: aurii și argintii când se răsfrânge lumina soarelui în ele, ruginii în tot celălalt timp. Copacii au rămas astfel fără frunze. Frunze din care vântul-păianjen a țesut o pânză, a cărei frumusețe întrece până și lucrările celor mai mari pictori.

Amețiți de îmbinarea acestor culori, toamna ne ia mințile, ajungem astfel să gândim cu sufletele. Ne vom îndrăgosti... de culorile toamnei. Va fi o dragoste la prima vedere, sunt convinsă. Iubirea ne va umple sufletele cu picăturile cu care ploaia udă pământul.

Poate doar tunetele și fulgerele îți vor mai da o stare de neliniște, de măcinare sufletească. Te vei simți fără aripi când deja ai ajuns sus, prea sus... Și astfel te aștepti la o cădere, care nu va avea însă loc. Te-ai speriat degeaba. Tunetele și fulgerele te-au făcut să te temi de ce va fi, deși nu ar fi trebuit pentru că e normal ca ele să se petreacă. E precum dorul pe care îl simt doi îndrăgostiți când nu s-au

văzut de câteva zile, din cauza distanței care îi desparte...

Toamna nu poate pleca atât de ușor, atât de repede. E abia octombrie... Magia nu se va destrăma în câteva secunde, minute, ore, zile... Ea face chiar să dispară noțiunea de „timp”.

Așa că de câte ori ești trist privește cerul înalt și amortit. El are puterea de a înghiți ultimii nori de ploaie. Iar dacă chiar asta e ceea ce îți dorești, vorbește cu el... Te va asculta. Și cu puțin înainte de fiorul amurgului va apărea curcubeul, ca semn al unei vieți mai bune.

Acum simți că nu te mai poți sătura să privești înaltul cerului, fără pată. Poate că îl iubești prea mult... cum nu ai mai făcut-o niciodată... și te mistuie...

Ai rămas tot un neli-niștit, un melancolic. Dar poate că mâine vei avea forțe proaspete să înfrunți totul. Acum te simți obosit, copleșit. Încă te gândești la zgomotul infernal provocat de tunete și la lumina orbitoare a fulgerelor. Nu ți le poți scoate din minte. De aceea te simți slab, fără puteri... Așa că închizi ochii și-ți ștergi lacrimile ușor... Ai vrea să adormi dacă poți... Însă momentan îi șoptești toamnei... cu buze uscate... cât de mult o iubești... nespun de mult...

Te superi că ea încă nu răspunde iubirii tale. Aștepti un semn pe care nu-l primești. Trebuie să ai răbdare, ți-l va oferi. Poate că mâine va fi mai bine. Ai să te trezești și ai să uiți toate aceste gânduri negre. Da, va dispărea totul: bălțile, întunericul, teama...

Dar e tot seară... Stai singur... Nici o umbră... Totul e nimic... Nimic nu va mai exista în curând... Toamna va fi totul.

Sunt doar trei luni de toamnă... Îndeajuns însă să ajungem să ne îndrăgostim de ea.

Dar după trei luni ce se întâmplă? Se va termina magia? Nu, bineînțeles că nu, doar am spus că toamna nu cunoaște noțiunea de „timp”... și nici de „spațiu”.

În ceea ce privește spațiul, toamna e pretutindeni. Atât la București, cât și la Panciu. E ca și iubirea, nu ține cont de nimic. Ea nu cunoaște bariere și de aceea vine și pleacă unde vrea. Dar tot ea este aceea care poate poposi veșnic în sufletele noastre...

În ceea ce privește timpul, toamna e iluzia timpului... Sau timpul e iluzia toamnei... Sau rămâne doar jocul de culori și de frunze al soarelui, jocul vântului în lumea umbrelor, jocul toamnei în umbra timpului...

Lăcrămioara Bîndar,
cls. a XII-a D

Ilustrație - David Cantemir Arcan, cls a XI -a D

TU

*Tu ești lumina vieții mele,
Ești soarele ce-a răsărit,
Fără să-ntrebe unde poate
S-ajungă, să fie cuibărit.*

*Ai răsărit printr-o minune
Și sufletul mi l-ai deschis,
De prima dată când pe buze
Gurile noastre s-au atins.*

*M-ai învățat tot ce-i iubire,
De când în ochi tu m-ai privit,
Și-n ochii tăi adânci ca marea
Eu m-am pierdut de-atât iubit.*

*În astă lume amândoi
Vom merge împreună,
De vor fi soare, vânt sau ploi,
Vom merge strânși de mână.*

*Sus va fi cerul, jos pământul,
Iar între toate doar noi doi.
Prin râpa vieții împreună
Vom merge dansând vioi.*

VALSUL DRAGOSTEI

*Lacrimi cad ușor pe obraz, răcind căldura feței;
Doar un singur lucru bun se poate întâmpla:
El, alesul inimii, să vină și să stingă durerea.
Această dorință, de mult arzând în suflet,
Încearcă să iasă și să strige:
De ce nu poți să privești în urma ta?
De ce nu observi că iubirea e chiar aici?
Încerc să caut mai adânc în suflet și să uit;
Dar nu pot. Mintea îmi stă numai la tine,
Dar tu ești în umbră și nu te găsești;
Nu-ți pot vedea fața, nu știu cine ești.
Noapte de noapte visez doar statura ta
Și chipul nu ți-l pot vedea.
De ce nu-ncerci să te arăți?
Sau poate să-mi vorbești.
Căci vocea ta, doar ea singură,
Ar face inima să tresalte, să cânte...
Din valsul acesta, trist și încet,
Încerc să obțin ceva.
Dar nu pot. Măcar de-aș schimba ritmul;
Să-mi iau de la început viața.
Dar tu mă obligi să joc acest vals până la capăt;
Mă faci să mă sting încetul cu încetul.
Nu vrei să-ți arăți chipul măcar o clipă-
Să privesc, să-ți zâmbesc și să mor.*

ÎN OCHI SĂ PRIVESC

*A mai trecut o zi
Și-n ochi tot nu te pot privi.
Iar când ridic privirea din pământ,
Rămâi de-a pururi tipărit în gând.*

*Am îndrăznit doar într-o zi să te privesc
Și-n ochii tăi am început să rătăcesc.
Era un labirint prea lung,
Căci eu în suflet n-am putut s-ajung.*

*Și iată azi, tu treci pe lângă mine,
Dar nu mă vezi;-ești prea grăbit.
Nu vrei ochii să-ți arăți,
Pe obraz să mă săruți.*

Loredana Stoica, clasa X-a D

Ioan Slavici

TEATRU - PROFESOR MILLER

PROFESOR MILLER - „Când dai peste cineva cu adevărat idiot, nu poți face absolut nimic ca să-l trezești la realitate.”

Trebuie să vorbesc despre „Profesor Miller”? Prefer să vorbesc despre scenariu decât despre spectacol. Poate că este singurul text cu o nuanță mai comică dintre toate celelalte pe care le-am scris. Inițial am vrut să fac un scurtmetraj dar, din lipsă de resurse, am deviat de la această idee.

Pentru mine, acest text este varianta finală a piesei „Furtună la Londra”, o lucrare la care am început să lucrez când aveam 13 ani, ea neavând un happy-end. Povestea este simplă și mi-a fost inspirată de un banc sec pe care nu prea l-am înțeles, destul de vulgar, așa că, am să mă rețin de la a vi-l spune...

La „Profesor Miller” nu am lucrat decât trei nopți. Este o comedie

neagră. A început să-mi placă stilul acesta caracterizat de suspans, însă nu pot spune că e un gen polițist.

Mi-a plăcut, de asemenea, ideea de a crea un personaj cu totul și cu totul „idiot” pe care să-l pun în fața unor oameni serioși, realiști. Pot observa foarte clar că Miller, de altfel un om mărunț, își bate joc de cuplul Zertha - Karl, exagerându-și drama până la extrem. Ca să nu mai vorbesc despre Vondracek care, oricât de serios ar vrea să pară, sau cât de criminal, nu face decât să dea cu bâta în baltă.

Oricât s-ar strădui Karl (cu înțelepciunea lui) sau Zertha (cu revolverul) să-l facă pe profesor să-l

trezească la realitate, în zadar.

De fapt, toată povestea nu este ceea ce pare. Când dai peste cineva cu adevărat „idiot”, nu poți face absolut nimic ca să-l trezești la realitate. După cum se vede, nici măcar moartea nu-l înspăimântă.

MILLER: (cade în fotoliu) Hristoase, cum a putut... (vrea să plângă) L-au omorât pe tatăl meu. Ei l-au omorât... (inspirat se ridică și se duce, controlează vaza în care a aruncat revolverul însă este goală) Aveam un revolver aici, este imposibil. (se duce la sertar, scoate cu teamă un cuțit) Atunci fără revolver. Cu un cuțit... Poate merge așa mai bine. Acum e gata, știu ce trebuie să fac. (vine și trage fotoliul lângă telefon, se așază cu cuțitul în mână) Oare de ce nu am făcut-o până acum? Asta e, mi-a lipsit curajul... Acum trebuie să am curaj, doar pentru câteva secunde. (scoate sticla) Poate că trebuie să fiu beat. Beat țeapăn. Poate că așa voi prinde curaj. (privind cuțitul) Și unde să-l înfig? În gât. Nu, nu. În burtă... Sau în inimă. Da, în inimă. Mă vor găsi mort. (ia receptorul) Să sun la poliție. Să dau totul pe față. Apoi să înfig asta în mine. Așa trebuie. O să fie doar în

trei secunde. (*pauză*) Trebuie să am curaj. Dacă stau așa, consum banii degeaba, o să plătesc pe urma mea o grămadă de bani factura la telefon. (*cu mâna tremurândă formează un număr, rotind discul*) Alo. Nu, nu, am greșit, nu vreau un taxi... (*formează alt număr*) Alo. Poliția...

ZERTHA: (*intră alături de Karl*) Ești sigur?

MILLER: Voiam să chem un taxi, dar de fapt am sunat la poliție. Tocmai închideam. (*închide*)

ZERTHA: Ar fi fost o manevră inteligentă cea pe care tocmai doreai să o faci. Chemai poliția apoi îți înfigeai cuțitul ăla în inimă. Mda. Dar vezi, noi avem nevoie de oameni vii cu care să cooperăm. Dacă nu mă înșel, ai nevoie de puțină socializare. A te sinucide, nu e un mod de a socializa.

MILLER: Ce mai vreți de la mine? Acum aveți actele false. Ce altceva mai vreți?

KARL: Tabloul.

MILLER: Care?

KARL: Cel al lui Turner.

MILLER: Da, tabloul... Oricum, e o copie... Puteți să-l luați. (*sună telefonul*)

ZERTHA: (*răspunde*) Da. Poliția? Oh, nu, nu s-a întâmplat nimic. Nu. Era pisica vecinului care a răsturnat un coș de gunoi și ne-am speriat. Vă mulțumesc. (*închide*) Vedeți ce grijulie e poliția? Văd că vă cunoaște bine poliția. Vă știe și numărul, vă recunoaște și glasul.

MILLER: Hristoase! Să vă ia dracu'.

ZERTHA: Infantil zis. Te rog să nu te mai foiești atâta. Ia loc pe fotoliu. Bine. Probabil o să ți se pară ciudat, dar vom pleca patru oameni în Italia.

MILLER: Nimic nou.

ZERTHA: Probabil că ți-a spus-o și Vondracek, fratele tău.

MILLER: Vondracek nu mai este fratele meu. Este fratele vostru, faceți ce vreți cu el și din el. Nu-mi pasă.

ZERTHA: Atunci înseamnă că n-o să vă deranjeze faptul că-l vom omori atunci când vom ajunge în Italia.

MILLER: Poftim???

ZERTHA: Martor incomod. Prea multe dispariții bizare în Londra. Devine cam ciudat. În Italia e altceva. Până înapoi la Varșovia vom scăpa treptat de fiecare ghimpe. Întâi Iulia, apoi Vondracek și apoi... Mă rog, cine va mai fi. Să omori pe cineva în Italia nu e mare scofală.

MILLER: Așa a zis și el.

KARL: Domnișoară Zertha, cred că nu ar trebui să puneți accentul doar pe moarte. Există și alte lucruri care ar putea fi mai urâte decât moartea.

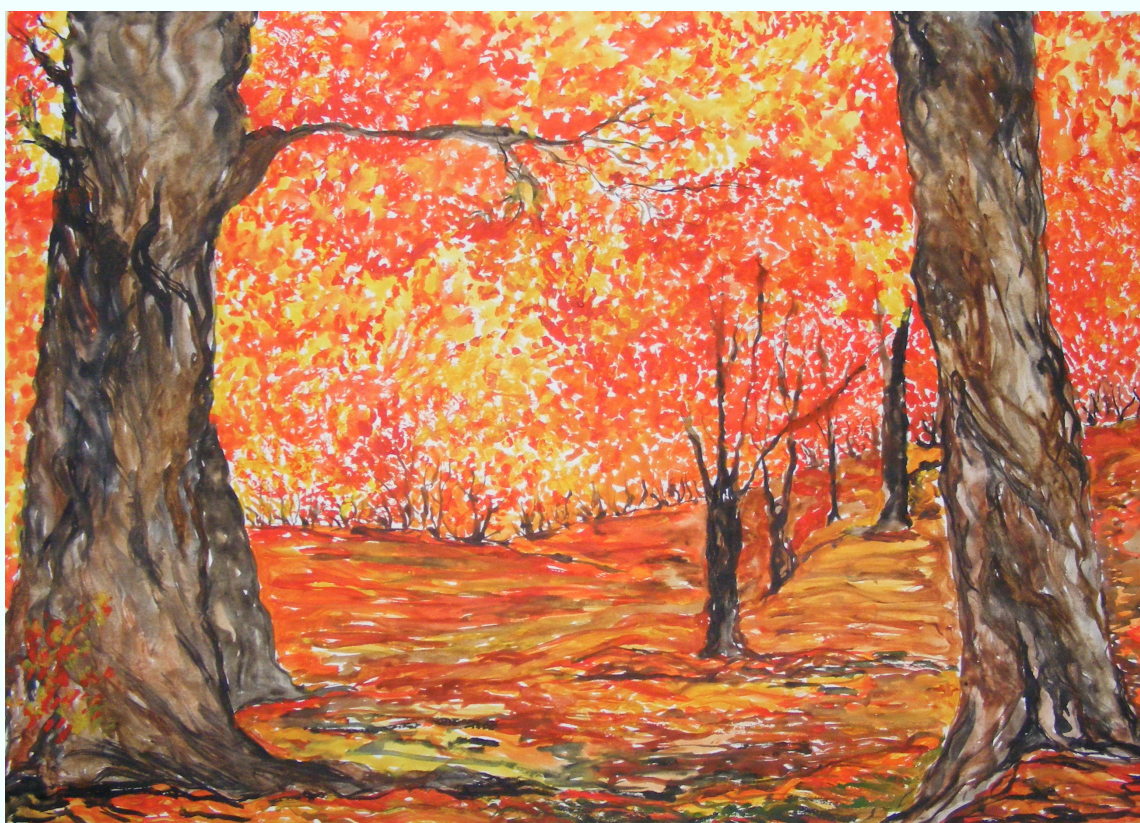
Autor: David Cantemir Arcan

Ilustrație - David Cantemir Arcan, cls a XI -a D

ARTE VIZUALE - PICTURĂ

Pădureț Mihaela - Hoinăreală

Pădureț Mihaela - Rouge

Pădureț Mihaela - Nostalgii

Pădureț Mihaela - Drum spre nicăieri

Ioan Slavici

Pădureț Mihaela - Lună neagră

David Cantemir Arcan - Nenorocirea cutreieră în voie pământul

David Cantemir Arcan - Toamnă sângerie

David Cantemir Arcan - Amurg

PERFORMANȚE LIS

Elevii participanți la olimpiade în anul școlar 2007-2008

Limba Engleză

Macarie Ada Cătălina	premiul	III etapa județeană
Palaghe Lucian	premiul	III etapa județeană
Sandu Mihaela	premiul	III etapa județeană
Panaete Alexandra	mențiune	etapa județeană

Limba Franceză

Diaconu Loredana	premiul	III etapa județeană
Mihu Cătălina	mențiune	etapa județeană
Stratulat Virginia	premiul	I etapa județeană, mențiune națională
Postolache Flavia	mențiune	etapa județeană

Istorie

Bretcan George	premiul	III etapa județeană
----------------	---------	---------------------

Religie

Hărțuche Izabela	premiul	II etapa județeană
------------------	---------	--------------------

Matematică

Robu Bianca	mențiune	etapa județeană
-------------	----------	-----------------

Limba și literatura română

Diaconu Loredana	mențiune	etapa județeană
Ifrim Paula	mențiune	etapa județeană
Munteanu Ioana	mențiune	etapa județeană
Sandu Mihaela	mențiune	etapa județeană

Educație fizică și sport

Neculai Alice	premiul	II etapa județeană
Neculai Priscila	premiul	III etapa județeană
Chiriac Alina	premiul	III etapa județeană

Logica și argumentare

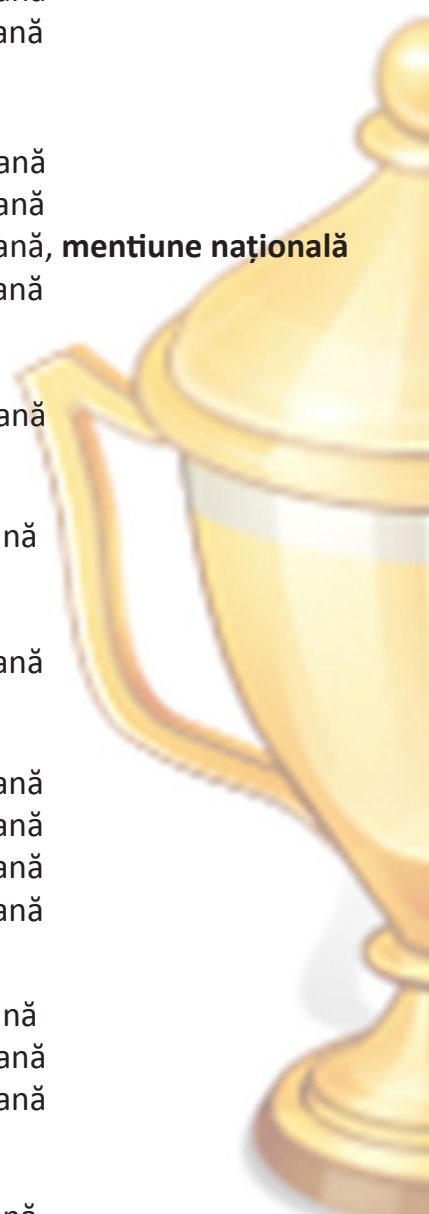
Jelea Cosmina	premiul	II etapa județeană
Belibou Andreea	premiul	III etapa județeană
Seciu Alexandra	mențiune	etapa județeană

Psihologie

Munteanu Ioana	mențiune	etapa județeană
----------------	----------	-----------------

Economie

Sandu Diana	premiul	II etapa județeană
Popa Andra	premiul	II etapa județeană

Elevii participanți la concursuri în anul școlar 2007-2008

Pictură *Pași spre tradiție*

Macovei Florina	premiul	I
Ploșniță Alexandra	premiul	I

Istorie Concurs Național "Memoria Holocaustului"

Macovei Florina	premiul	III
Dragomir Ionela	premiul	III

Religie Concursul "Sărbătorile Pascale"

Stoica Loredana		
Hortolomei Ioana		
Patrașcanu Ancuța	premiul	I
Alexanadru Ana-Maria	premiul	II
Rusu Simona	premiul	III

Logică și argumentare Concursul Național "Istorie și Societate în dimensiune virtuală"

Lupu Gabriel	Premiul I, mențiune premiu special
--------------	------------------------------------

Informatică Infoeducație/ Concursul de informatică aplicată "GrepIT"

Lupu Gabriel	premiul	III etapa națională
Cristian Tiberiu - Banciu Alin	mențiune	etapa națională
Lupu Gabriel	premiul	I
Cristian Tiberiu - Ilea Marius	premiul	II
Olaru Daniel	mențiune	

Matematica C.N. etapa I și II/Math-Teh

Leonte Anca Cristina	Mențiune
Pârvu Andreea	Mențiune
Popa Giulia	Mențiune
Robu Bianca	Mențiune
Duță Mihaela	Mențiune
Dună Georgiana	Premiul I
Cefălan Adelina	Mențiune
Dună Georgiana	Mențiune
Postolache Flavia	Mențiune
Diaconu Loredana	Premiul I
Dogaru Andreea	Premiul I
Banciu Andrada	Premiul I
Șerbu Luminița	Premiul II
Roată Andreea	Premiul III
Imbrea Maria	Mențiune

Bîra Ciprian
Palade Ionelia
Sava Alina
Diaconu Loredana
Banciu Andrada

Mențiune
Mențiune
Mențiune
Mențiune
Mențiune

Matematică
Dună Georgiana

Concursul național de matematică "Petru Morosanu-Trident"

Premiul III

Matematică
Roată Andreea

Concursul național de matematică aplicată "Adolf Haimovici"

mențiune

Educație fizică și sport

Săptămâna Olimpică Vranceană/Crosul primăverii

Echipa de fotbal
Balaș Andreea
Chiriac Alina
Popa Andrei
Neculai Alice
Neculai Priscila
Amariuței Costinel
Dabija Viorel
Carbarău Cătălin
Mirodone Oana
Ceașu Elena
Olaru Ciprian
Bucătaru Costel
Balaș Adrian
Chiriac Mihai

Premiul III
Premiul I
Premiul II
Premiul III
Premiul I
Premiul II
Premiul II
Premiul II
Premiul II
Premiul III
Mențiune
Mențiune
Premiul II
Premiul II
Premiul II
Premiul II

Educație pentru sănătate
Pop Ioana

Descoperă o lume sănătoasă

premiul I , **mențiune etapa națională**

Educație pentru sănătate

Simpozionul Național "Educație ecologică și societatea umană"

Baciu Gabriela
Georgescu Mihai
Grigoraș Bogdan
Dabija Cosmin
Cavalu Daniel
Lupu Gabriel
Seciu Alexandra
Palade Cătălin
Dogaru Andreea
Călin Marius
Lupu Gabriel

Premiul III
Premiul III
Premiul III
Premiul III
Premiul III
Premiul III
Premiul I
Premiul I
Premiul I
Premiul I
Premiul I

COȘMARUL

SCRISOARE DIN LAGĂR

...Scotocind prin lucrurile vechi ale tatălui său, Oliver găsi o hârtie îngălbenită de vreme; o luă și descoperi un scris mărunț, haotic, parcă așternut pe acea hârtie la repezeală, semănând oarecum cu o scrisoare:

iarnă, 1942

Dragii mei,

Sper că voi sunteți bine, că ați reușit să scăpați de furia Fuhrer-ului împotriva noastră, a evreilor. Îmi doresc din tot sufletul să știu că sunteți acolo unde v-am lăsat, că nu plătiți cu propria viață identitatea pe care o aveți.

Eu și mama voastră am fost aduși la Auschwitz-Birkenau, un loc negru, în care domnește moartea, împrejmuit cu gard din sârmă ghimpată, prin care trece curent electric. Când am intrat aici ni s-a spus "Știți voi unde vă aflați acum? Vă aflați într-un lagăr de concentrare! Știți voi ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă că, începând de azi, voi nu mai aveți nici un drept, ci numai îndatoriri. Nici hainele de pe voi nu mai sunt ale voastre. Sunt ale statului german! N-aveți voie să raportați nimic, nimănui, ci numai să vă supuneți și să executați. Șeful lagărului și șefii de barăci au drept de viață și de moarte asupra voastră", iar în ceea ce privește gardul de sârmă, n-ați venit aici la sanatoriu, ci într-un lagăr de concentrare german, de unde nu mai puteți ieși decât prin coș. Dacă cuiva nu-i convine, n-are decât să se arunce peste sârma ghimpată electrificată...", cuvinte rostite de L. Fritz, unul din comandanții lagărului Auschwitz și frecvent repetate de către SS-iști.

Aici, *das brot* (pâinea), la fel ca și mâncarea, o tocană din legume deshidratate, se dă cu porția, o părticică infimă, care nu ar ajunge nici la un prânz, darămite toată ziua!

Munca zilnică la care suntem supuși ne epuizează. Bătăile de pe Apellaplatz se grăbesc să ne ia viețile, blocurile de tortură ne lasă fără anumite părți ale corpului și uneori, fără viață. Este clar că de aici nu mai poți ieși decât *durch dein kamin* (prin coș). Zilnic vin și pleacă spre moarte zeci de mii de suflete. Aici, singura *beruf* (meserie) este *ermorden* (a ucide): SS-iștii ucid cu bestialitate, uneori din plăcere. Aici, omul este animal, un animal atât de periculos încât trebuie cât mai repede ucis, iar animalul devine *mensch* (om).

Mengele primește câți oameni îi pofteste inimioara, pe colete fiind scris: "*Dringend!Kriegs material!*" (material de război); sunt oameni destinați experimentelor, iar...

Aici, tragicul adevăr se temea să continue; scrisul se opri brusc, și nu mai reuși să aștearnă pe hârtie gânduri ale realității. Deși era deja intrat în vârsta a II-a, Oliver își amintea cu precizie chipul tatălui său, care, în ziua eliberării, muri în brațele sale, în uniformă de Haftling (deținut în lagăre de concentrare). În acele condiții reușise totuși să schițeze o scrisoare pe care însă niciodată nu a mai reușit s-o trimită...

Ioan Stancu

CONCURS DE TRADUCERE POETICĂ
« ANNE DE NOAILLES »
SOYEZ BON POUR LE POÈTE

Soyez bon pour le Poète,
Le plus doux des animaux,
Nous prêtant son cœur, sa tête,
Incorporant tous nos maux,
Il se fait notre jumeau;
Au désert de l'épithète,
Il précède les prophètes
Sur son douloureux chameau;
Il fréquente très honnête,
La misère et ses tombeaux,
Donnant pour nous, bonne bête,
Son pauvre corps aux corbeaux;
Il traduit en langue nette
Nos infinitésimaux,
Ah! donnons-lui, pour sa fête,
La casquette d'interprète !

Jules Supervielle, Poèmes de l'humour triste

MILĂ PENTRU POET

Fiți îngăduitor cu poetul
Cel mai blând animal
Care, prin sufletul și mintea sa,
Se înfrățește cu noi
În toate necazurile vieții.
Pe cămila sa dureroasă
El precede profeții
În pustiul epitetului
În marea sa onestitate, străbate
Mizeria și ale ei morminte
Lăsându-și, pentru om, ca un biet animal,
Trupul pradă corbilor
El transformă în expresie
Ale noastre profunzimi infinite
Ah ! Să-l onorăm la ceas festiv
Cu statutul de interpret.

Jules Supervielle, Poèmes de l'humour triste

Traducere : Virginia Stratulat – premiul I pentru precizia traducerii
la concursul de traducere poetică
« Anne de Noailles », Colegiul « Unirea »
Focsani

BON VOISINAGE

Elle habitait le fin fond de la Chine,
Lui, un jardin, clos de murs, d'Argentine,
Mais l'amour pur rapproche tant les êtres
Que la voyant un jour à sa fenêtre
Il lui lança une rose en sa fleur
Et malgré tant de distance à la ronde
Elle la prit et la mit sur son cœur
Pour bien montrer à la face du monde
Que les absents ne sont pas dans leur tort,
Que les lointains leur donnent de l'essor
Je fus chargé de constater la chose
Et vous souhaite une rose aussi rose,
Fleur d'un amour toujours se rapprochant,
Sans se mouiller il franchit l'océan.

Jules Supervielle, Oublieuse Mémoire

DEPĂRTĂRI APROPIATE

Ea într-un colțisor al Chinei locuia
El, într-o grădină în Argentina trăia
Dar chipul ei în minte adesea-i apărea
Într-o zi el un semn, un trandafir îi lăsă
Ea la inimă îl ținu și îl purtă
Spre a mai alina durerea
Dovedind tuturor iubirea.
Cum cei absenți de noi nu sunt uitați
Chiar și departe fiind, ei sunt apropiați
mi-a fost dat să văd așa dragostea lor
și vă doresc și vouă un trandafir roz, călător.
Să vă apropie mereu dragostea,
Prin apă să treacă de v-ar vrea.

Jules Supervielle, Oublieuse Mémoire

Traducere : Georgiana Țovârnac – premiul II pentru
creativitate în traducere la concursul de traducere poetică
« Anne de Noailles », Colegiul « Unirea » Focsani

REZISTENȚA CORPULUI UMAN

Știați că...

Este destul de dificil, aproape imposibil de indicat o valoare exactă a rezistenței unui om?

Datorită comportării particulare a diferitelor țesuturi ale organismului și datorită modului său de reacție biologică, rezistența și conductibilitatea corpului uman prezintă proprietăți specifice. Corpul uman poate fi considerat un conductor electrobiologic care este caracterizat printr-o structură complexă. Această structură determină o conductibilitate diferențiată a părților componente cum ar fi: mușchii, oasele, sângele, țesuturile, pielea.

Structura și componența diferită a țesuturilor și celulelor reprezintă cauza pentru care fiecare țesut rezistă la electricitate în mod diferit. Grăsimea, ligamentele, oasele și pielea opun o rezistență mai mare la trecerea curentului electric, spre deosebire de mușchi și sânge, care au o rezistență mai mică.

Cea mai mare rezistență la curent o opune stratul superior al pielii care, în anumite condiții, poate fi considerat un dielectric.

Factorii care influențează rezistența conductorului electrobiologic în momentul producerii unui șoc sunt: suprafața de contact, durata de acțiune a curentului, temperatura și umiditatea mediului, tensiunea la care este supus conductorul (omul), locul de pe corpul omului cu care se atinge elementul sub tensiune, presiunea de contact.

Acțiunea curentului asupra organismului ne face să înțelegem că rezistența corpului uman depinde de valoarea tensiunii aplicate și a curentului ce trece prin acesta.

PROTECȚIA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR – UN OBIECTIV PERMANENT PENTRU UMANITATE

Cu toții știm că principalele probleme cu care se confruntă societatea românească și umanitatea în general sunt poluarea și protecția mediului. Tot ceea ce ține de schimbările care apar în mediul înconjurător trebuie să determine omenirea să găsească soluții pentru menținerea echilibrului ecologic al planetei astfel încât societatea să aibă o dezvoltare durabilă.

Din păcate, conflictele dintre om și natură, respectiv dintre procesele de dezvoltare economică și socială și resursele naturale, au urmări din ce în ce mai grave asupra echilibrului ecologic al planetei. Câteva din cauzele acestor conflicte ar fi dezvoltarea producției materiale din ultimele decenii, creșterea populației, a cerințelor de energie, de materii pentru industrie și de produse alimentare.

Problemele ecologice capitale sunt:

Schimbările climatice – au fost puse în evidență manifestări ale efectului de seră, ale creșterii temperaturii mediului, care au ca urmări: creșterea nivelului mărilor și oceanelor, modificări în ciclul hidrologic, etc;

Reducerea stratului de ozon – stratul de ozon protejează viața pe Pământ deoarece absoarbe razele ultraviolete care sunt dăunătoare pentru organisme;

Poluarea aerului – rezultatul poluării aerului ar fi și ploile acide caracteristice Europei, Chinei și Americii de Nord; una din consecințele ploilor acide este distrugerea vegetației și animalelor vulnerabile;

Pierderile de biodiversități – care constituie baza biologică a securității alimentare;

Deșeurile – creșterea cantităților de deșeuri duce la pierderi de materie primă și consum foarte mare de energie; poluarea apei și aerului conduce la declanșarea bolilor și la creșterea mortalității, în special la copii.

Degradarea solului – este una din cele mai importante surse naturale pentru omenire; din păcate o mare parte din soluri este degradată datorită infestării lui cu substanțe toxice (ierbicide, îngrășăminte chimice, pesticide), pășunatului intensiv, defrișării pădurilor și stepelor, asolamentelor incorecte, irigațiilor neadecvate, etc.

Viitorul omenirii este incert, și dacă nu se iau măsuri pentru a reduce măcar câteva din aceste probleme grave expuse mai sus, planeta noastră și ocupanții ei se vor îndrepta spre autodistrugere. Pentru a asigura lupta pentru salvarea planetei trebuie să facem sacrificii; trebuie să evităm un nou război mondial, să construim o viață cu adevărat sănătoasă pentru generațiile actuale, dar mai ales pentru cele ce urmează.

Cu toții vom reuși dacă vor exista implicarea și speranța că va fi mai bine !

ROLUL VITAL AL APEI ÎN FUNCȚIONAREA OPTIMĂ A ORGANISMULUI UMAN

Se știe că organismul uman conține circa 75 % apă și 25 % materie solidă.

Apa este cea care reglează toate funcțiile organismului și activitatea substanțelor dizolvate în ea. Carența de apă în anumite zone ale organismului se manifestă prin diferite simptome și afecțiuni. Soluția imediată pentru vindecare este apa, care reprezintă ceea ce organismul cere pentru că are nevoie.

Mulți dintre noi mâncăm chiar și atunci când organismul cere numai apă. Aceasta se întâmplă deoarece nu recunoaștem senzațiile de foame și de sete, ele fiind generate simultan, și presupunem că acești doi indicatori sunt un îndemn să mâncăm.

Concepția greșită că băuturile răcoritoare ar asigura organismului cantitatea de apă necesară zilnic, conduce la declanșarea diverselor boli pe care le întâlnim.

Apa nu poate fi înlocuită cu tot felul de fluide. O parte din aceste chimicale (cofeina, aspartamul, zaharina și alcoolul), prin efectul pe care-l au asupra creierului, direcționează într-un singur sens metabolismul, având rezultate contrare schemei inițiale după care lucrează.

Sfat! Nu beți apă în exces crezând că veți putea înlătura, în câteva zile, efectele distructive ale lunilor sau anilor de deshidratare! Este suficientă o cantitate normală de apă în fiecare zi, până când organismul obține cantitatea optimă, cu toate că acest lucru are loc într-o perioadă îndelungată.

În perioadele de stres, organismul se deshidratează. Motivul pentru care există acea tendință de luare în greutate este simplu: mâncăm pentru a furniza creierului energia de care are nevoie în activitatea sa constantă.

Nu uitați că natura are propriile legi, care nu pot fi schimbate și pe care omul adeseori cu voie sau fără voie, conștient sau inconștient le ignoră. Și cel mai important ... apa poate exista fără viață, dar viața fără apă este imposibilă!

Cosmina Jelea, clasa a XII – a A

inerii intelectuali: încotro?

1. Tânărul păncean

Într-un oraș mic, așa cum este Panciu, termenul de “intelectual” este, nu doar rar întâlnit, ci și prost cultivat. Adolescentul își îngustează treptat orizonturile și trăiește cu impresia unei lumi mici ale cărei secrete le cunoaște pe deplin. Deosebiriile sunt greu observabile, teama de a fi diferit se afirmă. Ceea ce numim aici “tânăr intelectual” reprezintă un individ ce se hrănește dintr-un mediu mult prea sărac și insignifiant.

Cusurul unui astfel de oraș este că nu oferă modele demne de urmat, iar adolescentul tinde adesea să se compare cu etaloanele afișate zi de zi. Constrâns de aceste circumstanțe, el poate deveni ușor “narrow-minded”, un megaloman la scară redusă, sau poate accepta o lume cu mult mai mare unde se disting clar capacitățile fiecărui individ, unde micimea iese la iveală, dar posibilitatea de a crește e enormă.

2. În contact cu o altă realitate

Un mediu restrâns dă naștere la multă critică. Un tânăr diferit de ceilalți este marginalizat, privit ciudat, comentat. Ești criticat pentru modul în care vorbești, te îmbraci, pentru muzica pe care o asculți, cărțile pe care le citești. Într-un astfel de loc accepți că ai alte preocupări decât majoritatea, sau i te alături.

Spiritul de turmă funcționează pretutindeni, dar sub alte forme. La contactul cu realitatea, într-un oraș mult mai mare, diferențele de personalitate sunt bine conturate, oamenii se simt liberi în a se exprima, iar dacă nu o fac e doar alegerea lor.

Când nu locuiești într-un oraș anonim, ai avantajul de a explora, de a cunoaște și asta fără să mai fi nevoit să te consideri “buricul pământului”, căci pretențiile cresc continuu, iar tu trebuie să ții pasul cu ele.

3. Legăturile dintre licee

Alături de familie, școala are un rol important în crearea opiniilor și informarea adolescentului. Astăzi stabilirea unor relații între licee din orașe sau țări diferite este foarte populară și pune în legătură elevi cu concepții, ocupații, medii de viață diverse. În acest fel, tânărul dintr-un oraș mic află de cerințele unui liceu dintr-un oraș mare, și viceversa. Acest schimb de idei este benefic pentru viitorii studenți care știu la ce să se aștepte și își dau seama de nivelul la care se ridică.

Intelectualitatea, deși dintotdeauna o minoritate, este pătura socială care clădește viitorul, iar asta ne privește pe toți.

Nu e nicio tragedie dacă preocupările tale nu corespund cu ale celorlalți, dacă munca intelectuală te definește. Cultivarea unei gândiri sănătoase trece peste etichetele puse de ceilalți și “își vede de treaba ei”.

Ioana Pop,
clasa a XI – a D

SUGESTII DE LECTURĂ - TOM HODGKINSON

GHIDUL LENEȘULUI

MIC TRATAT PENTRU LENEȘI RAFINAȚI

“Datoria voastră patriotică este de a munci din greu – un alt mit extrem de convenabil pentru bogații care, așa cum spunea Bertrand Russell, ”preamăresc demnitatea muncii, având în același timp grijă ca ei înșiși să rămână lipsiți de demnitate din acest punct de vedere”. [...] Într-adevăr, la începutul Evului Mediu, cei care munceau – acei laboratores – erau disprețuiți de restul societății. În vârful piramidei se situau leneșii – clericii și războinicii.”

“Bineînțeles, ignoranța constituia o armă în plus în panoplia capitaliștilor. Important era ca ei să mențină clasa muncitoare într-o stare de prostie, astfel încât aceasta să nu-și dea seama cât de perfid era exploatată. ”Folositi-vă mult simțurile și puțin mintea”, scria James Froude, discipolul lui Carlyle. ”Gândiți puțin și citiți și mai puțin.”

Tom Hodgkinson, scriitor și publicist britanic – redactor-șef la revista “The Idler”(“Leneșul”) – pornind de la conceptul despre “arta de a lenevi” creează un ghid bine documentat adresat “leneșului rafinat” al secolului al XXI-lea.

Cartea este structurată în 3 părți – Dimineața, Amiaza și Miezul Noptii, fiecărui capitol revenindu-i câte o oră (de la 8 până la 7 dimineața) și o activitate specifică (plimbarea, pescuitul, meditația etc.).

Textul, deși construit pe un ton umoristic, abordează teme importante și se confruntă cu normele prestabilite de mai-marii societății.

Autorul face referiri la procesul de imbecilizare la care e supusă clasa muncitoare, la “înmulțirea” orelor de muncă și distrugerea tradițiilor. Prânzul, odinioară un motiv de bucurie petrecut în tihnă alături de familie, este acum un ritual omorât de o viață trăită în grabă, e aproape imposibil să-ți amintești ultima plimbare în parc sau când ai încetat să muncești, în concediu fiind.

Hodgkinson evocă personalități ca John Lennon, Proust, Milton, Rousseau, Voltaire, Oscar Wilde, Nietzsche. Toți acești adepți ai leneviei demonstrează că putem să o luăm cu binișorul, fără ca aceasta să însemne risipă sau sentiment de vinovăție.

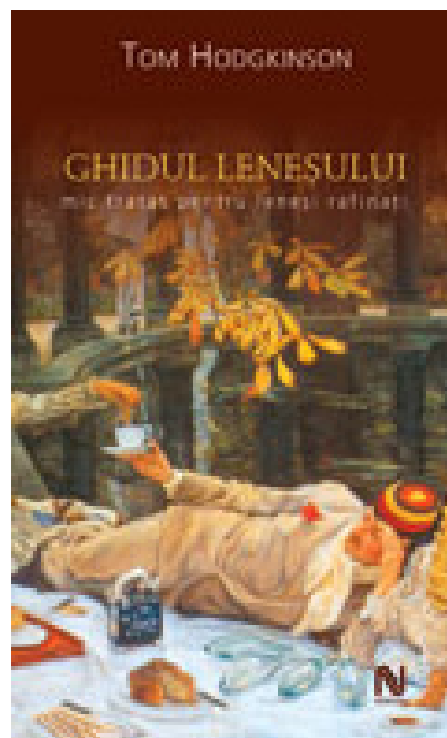
Consumism, viața dezorganizată, distrugerea valorilor, clișee, manipularea opiniei publice, magazine fast-food – câteva idei puternic amprentate de societate cu care se confruntă autorul într-o lucrare menită să distrugă unele opinii, nu atât formate, cât sugerate.

“Ghidul leneșului” este o carte agreabilă, cu multe dezvăluiri interesante și citate din literatura universală reunite într-un “ soi de canon alcătuit din pasaje cu îndemn la lenevie”. Uneori într-un ritm decent, alteori exagerând, mesajul lui Hodgkinson rămâne același: “ Travailler moins, produire plus”.

“Inactivitatea este o treabă foarte grea. Întotdeauna se găsesc mulți care se străduiesc să te pună la muncă.” (Oscar Wilde)

*“Cine practică inacțiunea
Este ocupat să nu facă nimic.” (Lao Tzu)*

“Lenevia înseamnă libertate, dar nu a fi liber să alegi între McDonald’s și Burger King sau între Volvo și Saab. [...] Lenevia înseamnă distracție, plăcere și bucurie”. (Tom Hodgkinson)

Ioan Slavici

SUGESTII DE LECTURĂ - ANDRÁS VISKY: AL CUI E ARDEALUL?

“(Gemeni siamezi)

Ardealul, prin intermediaritatea sa, este un coșmar visat de România și de Ungaria în același timp. Două țări legate de aceeași teamă neîntrupată. Prin urmare, ambele se străduiesc în felul lor să desființeze Ardealul. De fapt, nu știu ce să facă cu el, iar jocul istoric satanic de-a mingea pe care l-au jucat cu această regiune le ostenește prea mult, înainte ca vreuna să fie sigură că a obținut prada. Câștigarea, colonizarea grabnică a Ardealului sunt atât de istovitoare, ele par un țel care sleiesc atât de mult potențialul țării momentan învingătoare, încât, mai devreme sau mai târziu, „din străfundurile fiecărui gând” se ițește ideea posibilei desființări a regiunii. Soluția „definitivă” sau „liniștitoare”. Și câtă dreptate este în asta: soluția definitivă este cea mai liniștitoare.”

Visky András, în vârstă de 48 de ani, este poet și dramaturg clujean apreciat în numeroase țări și premiat pentru literatura sa. În anul 1958 trăiește experiența deportării în satul-lagăr Lătești împreună cu mama sa și cei 6 frați mai mari, după ce tatăl său fusese arestat.

András cunoaște de-a lungul anilor de deportare alți viitori renumiți scriitori: Paul Goma, Adrian Marino, Nicolae Balotă.

“Al cui e Ardealul?” : acest fragment ar pune o problemă intens dezbătută nu atât de cei care o trăiesc zi de zi – și pentru care este de fapt o falsă problemă, cât de cei cu interese politice și norme moral-creștine de-a dreptul stupide. Scris pe un ton conciliant și apelând la conștiința cititorului, textul este o structură bine gândită cu argumente pertinente și umor fin. Autorul luptă cu demonii și prejudecățile fiecăruia dintre noi printr-un limbaj poetic adesea ambiguu, trece de la o stare la alta rememorând experiența exilului politic, disputa Har-Cov (Harghita-Covasna, o zonă în care, așa cum observă și scriitorul, minoritarii maghiari sunt majoritari, iar majoritarii români sunt minoritari) și absența tatălui său, marcantă pentru copilul András.

În realitate, neplăcerile de a fi minoritar în Transilvania se datorează presiunilor din exterior și conflictelor politico-religioase. Cele două tabere: Budapesta-București, atât de diferite cultural și economic, conduse de instinctul totalitar, manipulează opinia publică, visează la același lucru – Ardealul – vibrând până la limita dezumanizării.

Visky András ne spune ferm că Dumnezeu nu este al ortodocșilor, al musulmanilor, al reformanților, așa cum nici Ardealul nu aparține numai românilor sau maghiarilor. Este al aceluia care-l locuiesc, al copiilor și părinților ce au trăit în el, al românilor sau minoritarilor, indiferent care sunt aceștia. Ardealul există, este al nostru al tuturor, fără deosebire, este un dar de la Dumnezeu, ne aparține în egală măsură fiecăruia dintre noi.

“Al cui e Ardealul?”, o întrebare aparent dificilă, însă răspunsul său îl avem cu toții, este în conștiința noastră. Textul ne învață să vorbim când suntem în cunoștință de cauză, să reflectăm, să înțelegem ce se întâmplă în interior, ignorând nedreptățile din afară.

*Al cui e Ardealul?
Al ardelenilor.*

Ioana Pop, clasa a XI – a D

RECOMANDARE DE FILM - RESTUL E TĂCERE

Nae Caranfil, regizor unic în peisajul cinematografic românesc, aflat acum la al cincilea film, a revenit, la 5 ani după ce cucerea cu „Filantropica” public și critică deopotrivă, cu un epic de proporții, pasionant, emoționant și pe alocuri, cât se poate de trist, care vorbește, cu empatie și ardoare, chiar despre entuziasmul nebunesc al pionierilor filmului și până la urmă, despre patima devoratoare ce i-a determinat pe acei oameni să-și închine viața și energia unei arte privity mereu strâmb de cultura „înaltă”.

În cinematografia actuală, dominată de minimalism și căutarea cu orice preț a realului, Caranfil a avut curajul (sau nebunia? o stare oricum împărtășită de eroii săi) să facă din „Restul e tăcere” o poveste grandioasă, respingând cu bună știință respectarea întocmai a adevărului istoric, în favoarea unei mult mai ample meditații despre condiția artistului și în speță, relația de-atâtea ori tumultuoasă și frustrantă a regizorului de film cu producătorul.

Jucat cu poftă de actori cărora nu pare să le pese că în același climat de realism-înainte-de-toate se vor trezi destui să-i acuze că exagerează sau nu au nuanțe. Nimic mai aberant. Oricine a studiat fie și superficial, perioada și mediul respectiv, recunoaște ușor maniera și gesturile grandioase specifice, care atunci erau cum nu se poate mai firești.

Iar candoarea cu care Marius Florea Vizante (la a treia colaborare cu Caranfil) se abandonează rolului de puști pasional care la doar 19 ani lasă baltă orice alte preocupări și se aruncă în nebunia realizării a ceea ce va deveni primul film românesc, „Independența României”, e absolut cuceritoare.

„Restul e tăcere” e mai ales o superbă declarație de dragoste necondiționată făcută celei de-a șaptea arte, împăcând estetica înaltă (de la scenografia impresionantă și costumele semnate Doina Levintza la imaginea lui Marius Panduru și muzica compusă de Laurent Couson) cu umorul marelui cinema popular.

Și nu ne rămâne decât să sperăm că cei care îl vor vedea în cinematografe - singurul loc în care grandoarea și spectacolul extraordinar oferite de acest film pot fi percepute și gustate cum se cuvine - să reacționeze cu aceeași ingenuitate, poftă și aprindere cu care o făceau, descoperind minunea numită cinema, primii spectatori, așa cum îi vedem într-una dintre cele mai frumoase secvențe din splendidul film al lui Caranfil. Pe care n-ar trebui să-l ratați sub nici o formă.

Paul Petrache,
absolvent LIS (student U.N.A.T.C.
"I.L. Caragiale" București, Facultatea de film,
secția Scenaristică și critică de film)

CONSUMATORII DE CONCERTE - DEF LEPPARD & WHITESNAKE

Nici nu se măturaseră toate rămășițele lăsate de Bestfest la Romexpo că locul mai găzduia un concert. La doar o zi distanță de un festival care-a ocupat întreg week-end-ul trecut în parcare B aveau să vină 16.000 de oameni pentru un show Iris/ Def Leppard / Whitesnake.

Lume multă, dacă ținem cont de încărcatul program concertistic al acestei perioade. Însă lucrurile s-au aranjat așa cum trebuie: Anul acesta Bestfest a avut de toate pe afiș, mai puțin rock clasic, spre deosebire de anul trecut, când unul din headlineri era Alice Cooper .

Consumatorii de hard-rock - anii '80 au venit așadar

Dar capul de afiș al serii avea să deturneze impresia mea de până atunci - Whitesnake au fost excepționali. (E interesant de văzut cum evoluează lucrurile când Def Leppard închid concertul, căci nu e - în turneul "The Good and The Bad" - o regulă ca Whitesnake să încheie seara.).

Aseară, băieții buni au fost Def Leppard, iar Whitesnake au jucat rolul celor "răi". Coverdale&Co - în mare formă - au făcut o demonstrație despre ce înseamnă un concert de hard rock optzecist în cea mai pură formă. Ori, să fii un exemplu după 30 de ani în branșă e demn de

marți 8 iulie la pachetul Def Leppard /Whitesnake, două trupe aflate împreună în turneu european.

Evenimentul a început la ora programată - 19. Def Leppard au intrat în scena după cei de la Iris, iar atmosfera s-a încins încet, încet. Au dat mulțimii tot ce dorea să audă - mă refer aici la hiturile trupei de acum un sfert de secol.

tot respectul.

Whitesnake a sunat excelent, chiar dacă ceva din public observă că "din formula originală n-a mai rămas decât David Coverdale".

Componenta actuală a formației include muzicieni de prima mărime: Doug

Aldrich (chitara) - a cântat cu Dio și Hurricane, Reb Beach (chitara) are în CV trupe precum Twisted Sister, Dokken, Winger, clăparul Timothy Drury a cântat cu Eagles și Yes, iar toboșarul Chris Frazier a fost alături de Steve Vai.

Sigur - frontman-ul și-a asumat mare parte de spectacol - Coverdale a venit cu pletele-n vânt și gesturile unui star hard-rock aflat la prima tinerețe. Singurul lucru îmbătrânit în toată povestea a fost vocea, însă ansamblul întreg a fost spectaculos - vizual/sonor - încât acest neajuns a fost trecut cu vederea de către public.

Similar cu Def Leppard, Whitesnake au făcut și ei slalom printre piesele vechi. Is This Love, Still Of The Night, Love Ain't No Stranger sau Give Me All Your Love.

Pe scurt - unul dintre cele mai bune concerte de anul acesta. It's (still) Good To Be Bad...

Ioana Pop, clasa a XI - a D

SĂ VĂ GĂSIȚI ÎNTOTDEAUNA TIMP PENTRU MUZICĂ!

INTERVIU CU BERTI BARBERA

I.P. : Ai fost și la prima ediție a B'Estivalului (acum B'EstFest). Care sunt cele mai vizibile diferențe între spectacolul de anul trecut și cel de anul acesta ?

B.B. : Diferența vizibilă este cea legată de spațiu, au fost mai multe puncte de atracție, dar importante au rămas scenele și ce s-a întâmplat acolo. Din acest punct de vedere se menține un nivel foarte bun al calității artiștilor. La B'EstFest vin nume importante și noi, majoritatea vin pentru prima oară și mi se pare un gest curajos al promotorilor, de a testa publicul de aici. Festivalul crește.

I.P. : Se schimbă publicul românesc, este mai receptiv la astfel de festivaluri, mai "educat"? În ce sens?

B.B. : Festivalul a crescut, publicul însă mai are nevoie de timp pentru a se obișnui cu normalitatea. Încă nu se bucură de vibrația pozitivă a unui eveniment de asemenea gen. Încă mai caută defecte, bârfesc, ironizează ceea ce nu înțeleg sau nu cunosc. Nu vin de la început, au nevoie de prea mult timp pentru a intra în frecvență. Dar există un nucleu de oameni

care știu ce au de făcut. Și numărul acestora va crește. Am intrat deja pe harta festivalurilor europene. Ar trebui să mergem să vedem cum e acolo.

I.P. : Ai fost plăcut surprins de prestația unui artist/e, unei trupe, sau poate dezamăgit?

B.B. : Mi-au plăcut UNKLE, Roisin Murphy și Manic Street Preachers. Alții m-au lăsat destul de rece. M-au enervat The Hot Stewards.

I.P. : De ce ar trebui ca un licean să renunțe pentru 3 zile la televizor, computer și să participe la un astfel de eveniment?

B.B. : Pentru că este live, pentru că televizorul te tâmpește, computerul la fel și nimic nu se compară cu întâlnirea pe viu cu un artist bun. E foarte important să uiți pentru moment că ești buricul pământului și să fii pregătit să te conectezi la realitate.

I.P.: Care este, în viziunea ta, portretul tânărului care vine să vadă un concert live, cu artiști ca Nelly Furtado, Roisin Murphy,

foto: Berti Barbera(stânga), Chris Wolstenholme – basistul formației Muse(dreapta)

Unkle, Nouvelle Vague? Dar cel al tânărului care vrea să se afirme în muzică, dar, din diverse motive îi este greu să o facă? Unde este problema?

B.B. : Tânărul care merge la un concert live a învățat deja ce vrea de la muzică, are un nivel peste mediu de educație și este deschis la noi aventuri muzicale. E deasemeni important să ai un sistem definit al valorilor artistice, deci o cultură generală care cuprinde și mulți artiști din trecut. Omul cântă de mii de ani și nimeni nu mai inventează nimic acum. E bine să ascultăm muzica tuturor timpurilor, la fiecare pas există motive de bucurie. Trebuie doar să fim deschiși.

În privința afirmării, lucrurile sunt destul de clare, dar nu simple. Dacă

muncești, îți exploatezi eficient datele și crezi în ceea ce faci, e imposibil să nu ai satisfacții. Este greu. Trebuie să fii pregătit de obstacole, înainte de a primi succesul. Problema în general este la capitolul mentalitate, educație, atitudine. Unii vor, dar nu știu ce. Pasiunea îți dă energia de care ai nevoie pentru a merge până la capăt.

I.P. : Licean fiind, ce muzică ascultai? Cum se distrau adolescenții (fiindcă sigur nu participau la festivaluri gen B'EstFest)?

B.B. : Am avut marele avantaj al unei familii în care se asculta muzică bună: Nat King Cole, Pavarotti, Elvis, jazz, blues, clasic... La fel de mult m-a ajutat anturajul format din oameni mai în vârstă decât mine, cel puțin o parte din ei. Stăteam și ascultam ce vorbeau ei, eram atent și învățam. Astfel mi-am format apetitul pentru o arie nelimitată de stiluri muzicale. Eram fascinat de tot ce era muzică. Cu timpul am învățat să fac diferența între ce e bun și mai puțin bun. Cu asta mă ocup și acum. Aflu ce e bun și spun și la alții. Nu la toți. Distracțiile erau diferite de ce e azi. Nu aveam atâtea opțiuni, ne-am petrecut copilăria în beznă sistematică. Doar părinții și câțiva profesori, prietenii ne mai arătau lumina. Acum tinerii sunt expuși la un risc mult mai mare. Fiind vulnerabili, ajung repede

în zona consumismului imbecil și a depersonalizării. Corporațiile au nevoie de tineri destoinici și spălați pe creier. În rest ne distram cum puteam. Făceam ca și voi, numai tâmpenii.

I.P. : Albumul tău e gata. Pentru cei care nu cunosc muzica lui Berti Barbera, ce cântă el? Care este mesajul său? Câteva cuvinte despre artistul Barbera (și noul album, desigur).

B.B. : Vă invit să vizitați site-ul www.bertibarbera.com. E mult mai ușor așa, aveți acces oricând, aflați multe despre ceea ce fac și dacă aveți întrebări în plus, scrieți-mi la info@bertibarbera.com și promit să vă răspund. Iată o metodă bună de a folosi internetul în favoarea ta.

I.P. : Mulți oameni te știu de la emisiunea Taverna, de pe TVR1. Ce a însemnat acest proiect pentru tine?

B.B. : Taverna a însemnat un plus de popularitate pentru mine. Apariția repetată la TV m-a ajutat să-mi promovez intențiile și să mă reprezint în fața unui public mai numeros. Eu sunt profesionist din 1990, dar mulți au aflat de mine prin Taverna. Am cunoscut oameni deosebiți, am cântat ce-am vrut și m-am distrat copios. Sunt multe momente pe care nu le voi uita niciodată. Astfel am demonstrat că televiziunea

poate promova și valori.

I.P. : Ce poți spune despre vedetele de carton de la noi? De ce sunt atât de ascultate: din snobism, din lipsă de educație muzicală? Ce îi lipsește ascultătorului român?

B.B. : Educația. Resimțim 50 de ani de mocirlă.

I.P. : Îți poți spune elevului de la liceul Ioan Slavici care va citi acest interviu, ce este, în opinia ta, muzica ? Un drog, un mod de viață, o pasiune?

B.B. : Muzica este. Și asta ne salvează. Induce echilibrul și ne ajută să coexistăm. Să vă găsiți întotdeauna timp pentru muzică, pentru voi. Vă mulțumesc.

Reporter: Ioana Pop,
clasa a XI – a D
Intervievat: Berti Barbera,
muzician și prezentator al
emisiunii Taverna – TVR

LICEENII ROCK'N ROLL JUDAS PRIEST

Seara de vineri, 11 iulie a fost ultima a festivalului B'EstFest 2008, adresându-se ascultătorilor de heavy metal din România și, după cum am constatat la fața locului, nu numai. Evenimentul avea o importanță deosebită, în încheiere urmând să cânte britanicii (și americanul) de la Judas Priest, niște băieți care, cu mult timp în urmă, au scos ceea ce ar putea fi numite primele albume de heavy metal pur și au contribuit în mod irefutabil la popularizarea genului.

De remarcat organizarea, neașteptat de bună pentru un concert pe plaiuri mioritice (respectarea programului, distribuirea băuturilor) – păcat că nu a fost așa și cu 3 zile înainte.

Să-i listăm dar pe membrii Judas Priest:

Rob Halford (n. 25 august 1951) – voce

Glenn Tipton (n. 25 octombrie 1947) – chitară

K. K. Downing (n. 27 octombrie 1951) – chitară

Ian Hill (n. 20 ianuarie 1951) – bas

Scott Travis (n. 6 septembrie

1961) – tobe

Setlist-ul recitalului Judas Priest, scurs cu destul timp înainte pe Metalhead:

1. Dawn of Creation.

Primul intro de pe noul album.

2. Prophecy.

3. Metal Gods.

Prima piesă "clasică" a serii, de pe veneratul British Steel.

4. Eat Me Alive.

Defenders of the Faith!.

De menționat că trupa se prezintă excelent, deși sunetul nu e tocmai ideal (pentru cei din față, avea să și rămână doar acceptabil).

5. Between the Hammer and the Anvil.

Prima mostră de Painkiller.

6. Devil's Child. A treia piesă consecutivă ce ar putea fi numită o alegere ciudată, în condițiile în care sunt destule piese mult mai populare care au lipsit din setlist.

7. Breaking the Law.

Una din piesele care nu puteau lipsi sub nicio formă.

8. Hell Patrol.

9. Death.

Piesa e, în mod surprinzător, doar a doua (a treia, dacă punem intro-ul de mai sus) și ultima de pe Nostradamus prezentă în turneul Priest Feast 2008.

10. Dissident Aggressor.

11. Angel.

Scott și-a demonstrat aici timing-ul și handling-ul, deși teoretic nu avea mare lucru de făcut.

12. The Hellion.

13. Electric Eye.

14. Rock Hard Ride

Free. Una din piesele cu un titlu ce sintetizează destul de bine ceea ce a însemnat Judas Priest în ultimii ~30 de ani.

15. Sinner. O surpriză extrem de plăcută adusă de acest turneu. K.K. a părut să se simtă în mod particular foarte bine.

16. Painkiller. Probabil piesa Judas Priest nr. 1 pentru majoritatea celor prezenți.

17. Hell Bent for Leather.

18. The Green Manalishi (With the Two-Pronged Crown). Încă o piesă pentru a cărei reintroducere în setlist-urile Priest a bucurat multă lume.

19. You've Got Another Thing Comin'. Finalul este de vis, cu miile de fani cântând din toată puterea pentru Priest.

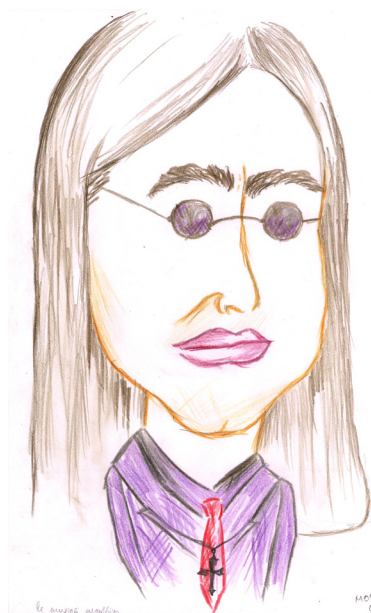
Ioana Pop, clasa a XI – a D

Ioan Slavici

CE MUZICĂ ASCULTĂM

“Doar muzica, cu farmecul ei spontan, poate potoli sufletul rătăcitor și poate domoli mintea zbuciumată.”

(William Congreve)

Fără îndoială muzica are o mare influență asupra oamenilor.

Muzica pătrunde către cele mai ascunse cute ale sufletului și stabilește un contact direct cu sentimentele profunde din străfundul memoriei și al imaginației.

Fiind una din dintre cele șapte arte, muzica este foarte apropiată sufletului uman, însoțindu-l pe bună dreptate, pe parcursul vieții, aproape mereu. Ar fi foarte greu de imaginat că ne-am putea lipsi în totalitate de muzică, ea fiind un remediu important în serviciul sufletului și al trupului.

Se pare că cele mai frumoase amintiri sunt însoțite de muzică bună. Momentele importante din viața unei ființe sunt asociate cu melodia ascultată în acea clipă, iar amintirea reînvie în momentul reascultării cântecului.

Muzica tristă este ascultată pentru a ridica moralul atunci când apare deprimarea, iar cea veselă atunci când apare o stare de spirit optimistă. Muzica și diferitele genuri ascultate de o persoană influențează caracterul și duce la dezvoltarea personalității.

S-a demonstrat că muzica pe care o ascultăm spune multe despre noi, fiind o oglindă a personalității.

Ascultătorii de muzică *folk* sau *jazz* sunt persoane creative, cu tendințe liberale și cu o inteligență peste medie. Iubitorii de muzică *hip-hop* sau *dance* sunt persoane optimiste, expansive și tolerante chiar și cu persoanele care au idealuri un pic prea conservatoare. Cei curioși sau veșnic îndrăgostiți de noi aventuri și cu o mare predispoziție către activitatea fizică pot fi cei care ascultă *rock* în mod frecvent. Temperamentele agresive și violente, dar și introvertite și puțin timide sunt probabil cele care ascultă *rap* sau *heavy metal*. Muzica *clasică* și *lirică* e adorată de personalități dramatice care tind să sufere din dragoste, în timp ce muzica *pop* este preferată de către oameni sociabili și generoși cu o minte simplă, dar întotdeauna deschisă spre nou. Opinia cercetătorilor în privința ascultătorilor de muzică soul este că sunt firi impulsive și vorbărețe.

Acum poate apărea un nou mod de a cunoaște o persoană: *“Spune-mi ce muzică ascuți, ca să îți spun cine ești!”*

Loredana Diaconu, clasa a X – a E

Ilustrație: Mihaela Pădureț, cls. a XI-a D

PROFU' ȘI VIITORU'

Berbec (21 martie - 20 aprilie)

E șansa ta! Dacă vrei să strici mediile celor de la a XII-a nu te sfii s-o faci! Învață-i minte: trebuie să se pregătească pentru bac.

Taur (21 aprilie - 21 mai)

Inspirația te cam lasă la nevoie. Ai prea mulți bani și nu știi cum să-i cheltui. Sfatul unui astrolog de succes: păstrează-i! Luna viitoare Comitetul de părinți îți va face reproșuri.

Gemeni (22 mai - 21 iunie)

Disputa dintre tine și unul din elevii tăi te-a „scutit” de promovare. Ai uitat să fii înțelept și... uite unde te-a adus cruzimea ta! Data viitoare fii mai indulgent!

Rac (22 iunie - 22 iulie)

Din ce în ce mai rău! Vacanța asta ți-a luat tot cheful de școală, te ciocnești de colegi invidioși și de elevi mult prea silitori; ar fi bine să-ți faci datoria, să nu mai chiuiești!

Leu (23 iulie - 22 august)

Ochii tăi ca marea sunt acoperiți de alge verzi-albastre din jurul lor. De câte ori nu ți s-a spus să nu intri în încurcături? Sfat: stai acasă; măcar o săptămână...

Fecioară (23 august - 22 sep.)

Grăbește-te să-ți iei banii, altfel conducerea instituției îți va observa greșelile și vei avea mult de pierdut.

Balanță (23 sep. - 22 oct.)

Te agiți întruna, ești ușor irascibil, crezi că faci mult, dar de fapt nu faci nimic. Dacă nu-ți ajunge timpul, nu „mușca” din pauza elevilor.

Scorpion (23 oct. - 22 nov.)

Felicitări! Vitaminele pe care le-ai luat au fost excepționale! Ai reușit să iei în greutate 5 kg! Dacă nu slăbești, știi bine că elevii vor fi destul de inventivi să-ți găsească o poreclă.

Săgetător (22 nov. - 21 dec.)

Apropierea lui Marte de Coadă Dragonului indică apariția unor pete roșii pe obrazul drept, care se vor accentua peste noapte. Este un motiv de îngrijorare, așa că ar fi bine să consulți un medic și să-ți iei CONCEDIU!

Capricorn (22 dec. - 19 ian.)

Se pare că ești creditat(ă) din toate părțile! Datorită părului strălucitor câștigi mult fără să faci nimic; din păcate ora ta s-a transformat în „sfatologie” despre „cum să ai un păr ca al meu?”. Sfat: nu renunța la șamponul antimătreață extravolum.

Vărsător (20 ian. - 18 feb.)

Nici n-a început bine școala și deja simți că trebuie să renunți la anumite responsabilități. Nu că ar fi greu, însă chiar ar trebui să iei o pauză. Ar fi bine să ai mai multă grijă de tine, dar fără să-ți neglijezi slujba.

Pești (19 feb. - 20 martie)

Întotdeauna ți-ai dorit să te poți implica mai mult, însă astrele te sfătuiesc să fii prudent. Sănătatea ta este șubredă, însă își va recăpăta forța; ghinionul unora, norocul altora...

Ioan Slavici

zodia elevului

Conversație pe chat

My Com

My Ne
Pla

Recyc

Inter
Exp

My Doc

Andreea
Search the web

Conversation
Edit
View
Actions
Help

Andreea: buna alex

Alexandra: buna ft

Alexandra: ce faci?

Andreea: nu stiu cum sa iti descriu ce fac. fac foarte bine...stii, de la o vreme au inceput sa imi placa fluturii...fluturii in stomac

Alexandra: stiu senzatia... e chiar placuta mai ales knd e pt prima data

Andreea: intr-adevar, e pt prima data knd simt asa ceva... si stiu k tu esti mai in masura sa vorbești despre asta pt k tu iubesti deja...simt k nu mai e mult pana o sa ajung si eu la fel

Alexandra: stii ce iti spun.. MA BUCUR ! pt k e frumos sa iubesti...da` pe cine trebuie, adik sa nu te faci s suferi

Andreea: stii, eu intotdeauna am avut suspiciuni in privinta baietilor, adik niciodata nu m-am implikt atat de mult, dar acum e cu totul altceva...e perfect cu ciprian...

Alexandra: e ceva normal sa ai suspiciuni...mai ales dak mai auzi vreo fata k se plange k " iar m`a inselat"... simti asa k te dezamagesi....oricum dak tu simti k e perfect...si ciprian te face sa te simti perfecta alaturi de el... eu zic ca merita

Andreea: ce frumos ai spus, k in melodia aia" multi spun k sunt perfect, insa fara dragostea ta eu sunt defect"

Andreea: imi da multa incredere baiatul asta, in mn, in el si in tot ceea ce vreau sa realizez, ma sustine

Alexandra: inseamna k deja nu mai e "tu si el" ... s`a ajuns la "voi" ... intelegi nu?

Andreea: faza e k tinem mult unul la celalalt si poate k asta face din el si mine un "noi"...suna frumos...de fapt, este frumos ce se intampla

Alexandra: ft... da` eu sunt destul de curioasa...cum e baiatu perfect? acest ciprian?

Send

YABOO! MESSENGER

Andreea

[Conversation](#)
[Edit](#)
[View](#)
[Actions](#)
[Help](#)

[Show Recent Messages \(F3\)](#)

Andreea: ei... stii k perfectiunea nu exista, deci nici baiatul perfect sau fata perfecta, dar intotdeauna pt cei kre iubesc persoana iubita nu are niciun defect...

Andreea: ciprian e adorabil, de la modul in care vorbeste, se poarta, merge, mananca, danseaza...tot ce face e plin de gratie, de eleganta, nu stiu...

Alexandra: esti indragostita LULEA !!

Andreea: nu-mi mai spune asa..

Alexandra: eee...

Andreea: stii, azi am vorbit cu elena, si imi povestea ca se cearta cu prietenul ei, k a devenit park alta persoana , k nu mai e cel de care s-a indragostit ..

Andreea: imi da de gandit asta, dak e doar ceva de moment ce simt acum ...

Alexandra: hmm... ft... persoanele difera ... oricum nu ai d und s stii c s`a intamplat intre ei , de s`a ajuns sa se certe atat de des...

Alexandra: sper sa isi revina si el.... k tare frumosi mai erau impreuna

Andreea: ma gandesc k dak nu e baiatul potrivit prima dragoste poate ramane o amintire neplacuta, sau poate o amintire dureroasa, oricum , tot o sa ne-o amintim

Alexandra: normal... adik sunt de aceeasi parere cu tn... eu o sa`mi amintesc de catalin toata viata... adik e singurul baiat caruia i`am spus TE IUBESC ! si am spus`o din inima ... ma jur

Andreea: ma emotioneaza ce-mi zici

Andreea: stii

Andreea: ciprian mi-a spus k ma iubeste deja, de cateva ori...simt k e sincer...se uita in ochii mei knd imi spunea, insa eu nu stiu dak chiar il iubesc, asa ca prefer sa nu-i spun ink

Alexandra: iti spun eu...vei sti la momentul potrivit...

IMVironment

Send

53

Ioan Slavici

zodia elevului

 Andreea

Conversation Edit View Actions Help Search the web

[Show Recent Messages \(F3\)](#)

Andreea: imi e foarte bine cu el, ma simt protejata, inteleasa, alintata...

Andreea: cred k te plictisesc cu povestile astea si cu ceea ce spun, dar macar tie sa iti povestesc, prietena mea din copilarie

Alexandra: stai fata klma.... k nu ma plictisesti...

Alexandra: chiar imi place

Alexandra: imi place s te ascult... si imi place sa te vad fericita

Andreea: chiar pot spune k sunt fericita..tocmai m-a sunat, urmeaza sa ne vedem mai tarziu...abia astept

Alexandra: oooo

Alexandra: atunci e bine ft....

Alexandra: te las sa vb cu iubi

Alexandra: si sper sa fiti fericiti

Andreea: dak ai sti kt de mult vreau si eu asta...

Andreea: ft... am asa o senzatie kn d vb q el...am inima mik mik....

Alexandra: love love love

Andreea: nu mai rade...

Andreea: mai facem ceva?

Alexandra: mai scrie faza asta nu mai rade

Andreea: nu mai rade...

Alexandra: ft...imi doresc sa fii fericita...sa fiti fericiti ...

Alexandra: si te iubesc mult sa stii

Andreea: si euuuuuuuuuu

Alexandra: hai aq te las sa vb cu iubitelu`

Andreea: nu te superi...dar stii k pleak maine la facultate...mai vb noi

Alexandra: da ft ... stai klma

Alexandra: ciao !

Andreea: pa pa alexuta

 IMVironment

Georgiana Dună, cls. a XI-a E
Flavia Postolache, cls. a XI-a E

CHIC & SHOPPING

Chic
& Shopping

Tendințe generale

Vine toamna și trebuie să înnoim iarăși garderoba. Pentru unii tineri preocupați de ținuta lor este deja o dilemă ce haine trebuie să poarte pentru a fi 'trendy'. Ei bine, nu vă faceți griji că veți ajunge iarăși la conflicte cu <bătrânii> în privința bugetului pentru garderobă. Puteți să-i convingeți mult mai ușor, cu siguranță, să vă lase să le cotrobăiți în dulapurile cu haine vechi, de pe timpul lor. Pentru că ... DA ! Moda a revenit și, cu mici ajustări, hainele de odinioară se pot încadra perfect în noile tendințe. Astfel puteți fi *chic* la un preț mic.

Astfel, subțiri sau groase, practic transparente, foarte largi sau mulate, tricotajele se impun datorită libertății de mișcare pe care ne-o oferă – fie că este vorba de o jachetă lungă cu funcție de mantou, fie de rochii sau pulovere.

O altă influență este perioada anilor `80 atât prin croieli, variații de lungimi și suprapuneri cât și prin introducerea unor ușoare elemente din cultura punk specifică acelor ani.

Este o asociere care presupune mult curaj în afirmarea personalității, atitudine și care scoate la iveală romantismul, feminitatea și învăluie în mister.

Deseori conflictul între generații își găsește un punct de plecare și în faptul că părinții nu sunt de accord cu moda sau cu stilul copiilor de a se îmbrăca. Faptul că putem purta hainele lor, ușor modificate, ne poate apropia de ei.

Țesături

Țesăturile sunt în continuare cele naturale precum mătasea, bumbacul, lâna în diverse tipuri de texturi.

Cromatică

Culorile verde-menta, albastru-indigo, roșu-violet sunt cele propuse pentru sezonul toamnă-iarnă 2008-2009. Ele se suprapun maronului care devine culoare de bază, creând o armonie între rece și cald, nota de prospețime este dată însă de culori luminoase precum galbenul, violetul, turcoazul.

Uniforma școlară din nou la modă

Noul sezon toamnă- iarnă aduce și un an școlar nou. Și pe acest plan avem noutăți în tendințe! Se poartă uniforme! Moda uniformelor a revenit uimitor după atâția ani de când nu a mai fost obligatorie. Tinerii sunt entuziasmați să o poarte, majoritatea, pentru că își aleg singuri modelul, culorile, respectând în același timp instituția statului, școala. De ce să nu recunoaștem că petreceam mult timp în fața dulapului gândidu-ne ce să purtăm la școală, încercând să fim decente, trendy, dar să ne simțim și în largul nostru. Liceul "Ioan Slavici" a ales o uniformă elegantă, dar și tinerească, într-o combinație de nonculori și o nuanță plăcută de roșu.

Machiaj

Ochii căprui

În ceea ce privește machiajul ochilor în funcție de culoarea irisului, culoarea căprui nu te condiționează în niciun fel, spre deosebire de ochii verzi sau albaștri, care sunt mai bine accentuați prin folosirea culorii complementare roz și respectiv portocaliu. Prin urmare, poți experimenta culori precum maro, roz, mov, albastru verde, auriu etc.

Ochii verzi

Nuanțele ideale pentru accentuarea ochilor verzi sunt cele calde, pastelate de bej (sidefat), roz sau mov. Nu vă feriți însă nici de ușoare tonuri de gri pentru un efect de ochi "fumurii" ce contrastează plăcut cu nuanța deschisă a irisului, fapt ce implică automat evidențierea atuului natural.

Sperăm ca sfaturile noastre să vă fie de folos și să vă dea încredere în voi. Și nu uitați, indiferent de tendințele în modă, trebuie să fiți voi înșivă în hainele voastre, pentru că "omul face haina, nu haina pe om".

Georgiana Dună, cls. a XI-a E
Flavia Postolache, cls. a XI-a E

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTORI:

DIANA SANDU, cls. a XII-a E
OANA MACOVEI, cls. a XII-a E
LĂCRĂMIOARA BÎNDAR, cls. a XII-a D
ADA MACARIE, cls. a XII-a D
IONELA DRAGOMIR, cls. a XII-a D
COSMINA JELEA, cls. a XII-a A
GEORGIANA DUNĂ, cls. a XI-a E
BIANCA TOMA, cls. a XI-a E
FLAVIA POSTOLACHE, cls. a XI-a E
MADALINA POPESCU, cls. a XI-a E
IOANA POP, cls. a XI-a D
DAVID CANTEMIR ARCAN, cls. a XI-a D
MIHAELA PĂDUREȚ, cls. a XI-a D
ALINA SAVA, cls. a X-a E
LOREDANA DIACONU, cls. a X-a E
ISABELA HARTUCHE, cls. a X-a D
LOREDANA STOICA, cls. a X-a D
CĂTĂLINA MIHU, cls. a X-a D
PAUL PETRACHE, absolvent LIS; student U.N.A.T.C.
"I.L. Caragiale" București, Facultatea de film, secția
Scenaristică și critică de film

PROFESORI COORDONATORI :

ELENA MANOVICI
ANDREI MANOVICI

